

Tineretul lumii

Elizabeta C.
Regina
Hunedoara

6
1962

Tempo di marcia

1. Ti - neri ai lu - mii azi, îm - pre - u - nă
 Fron - tul pă - cii să - l în - tă - rim
 U - măr la u - măr în ma - rea lup - tă
f Refren
 Le - gă - mînt fă - u - rim Ti - ne -
 - re - tul, floa - rea vie - ții Dîrz ve - ghea - ză - al lu - mii
mf
 vi - i - tor Bra - țe se u - nesc, I - nimi
 se - n - fră - tesc, Scut de - o - țel nă - dej - di - lor
f
 tu - tu - nor, Pen - tru via - ță, pen - tru
 pa - ce, Stea - gul nos - tru - i bi - ru - i - tor. - tor.

TINERETUL, FLOAREA VIEȚII

Cîntec tineresc pentru pace

Muzica: LIVIU IONESCU

Versuri: VLAICU BÎRNA

Refren:

Tineretul, floarea vieții,
 Dîrz veghează-al lumii viitor.
 Brațe se unesc, inimi se-nfrățesc,
 Scut de-oțel nădejzilor tuturor,
 Pentru viață, pentru pace, steagul nostru-i biruitor.

I

Tineri ai lumii,
 Azi împreună frontul păcii să-l întărim.
 Umăr la umăr în marea luptă
 Legămînt făurim.

II

Noi toți jurăm:
 Războiul să piară, ș-ale noastre rînduri sporesc.
 Albi, negri, galbeni luptăm alături,
 Plini de avînt tineresc.

III

În frontul păcii,
 Sus ținem fruntea,
 Sub al vieții mîndru drapel.
 Tinerii lumii prin noi vă cheamă,
 Pacea-i marele țel.

Sumar

În ajutorul constructorilor din Moscova *coperta I*

	Pag.
Tineretul lumii se pregătește pentru cel de-al VIII-lea Festival Mondial al Tineretului și Studenților	1
„Ținem capul sus cu mîndrie“	5
Tineri în întrecerea socialistă	6
Luciul sidefiu al faianței	8
În Ecuador bananele sînt amare	9
„Luptăm pentru democrație“	10
Agronomul nostru	12
Frate-ți este vîntul și soarele	14
Din presa tineretului	16
Prefaceri ...	18
Examenele	19
În drumeție	20
Cartea — prietena noastră	21
Teatru	22
Pe ecrane	23
Prin Italia cu aparatul de fotografiat și un creion	24
Note de drum din „Cursa păcii“	26
Jocuri distractive — publicitate	28
Carnet turistic	<i>coperta a III-a</i>
Proiect de afiș pentru festival de Pohrib C-tin.	<i>„ a IV-a</i>

Tineretul lumii

Revistă internațională a tineretului editată de F.M.T.D., apare lunar în limbile maghiară, polonă, română și rusă și o dată la două luni în limbile germană, engleză, franceză și suedeză.

COMITETUL DE REDACȚIE:

Director: Weissbach Rolf (R.D.G.), Redactor-șef: Shun Nishizawa (Japonia), Redactori: Gouillou André (Franța), Jala Tom (Canada), M'diongue Boubakar (Senegal), Pillai Govinda (India), Schumann Marvin (R. D. G.), Tarasov Feodor (U.R.S.S.), Yttergren Karin (Suedia).

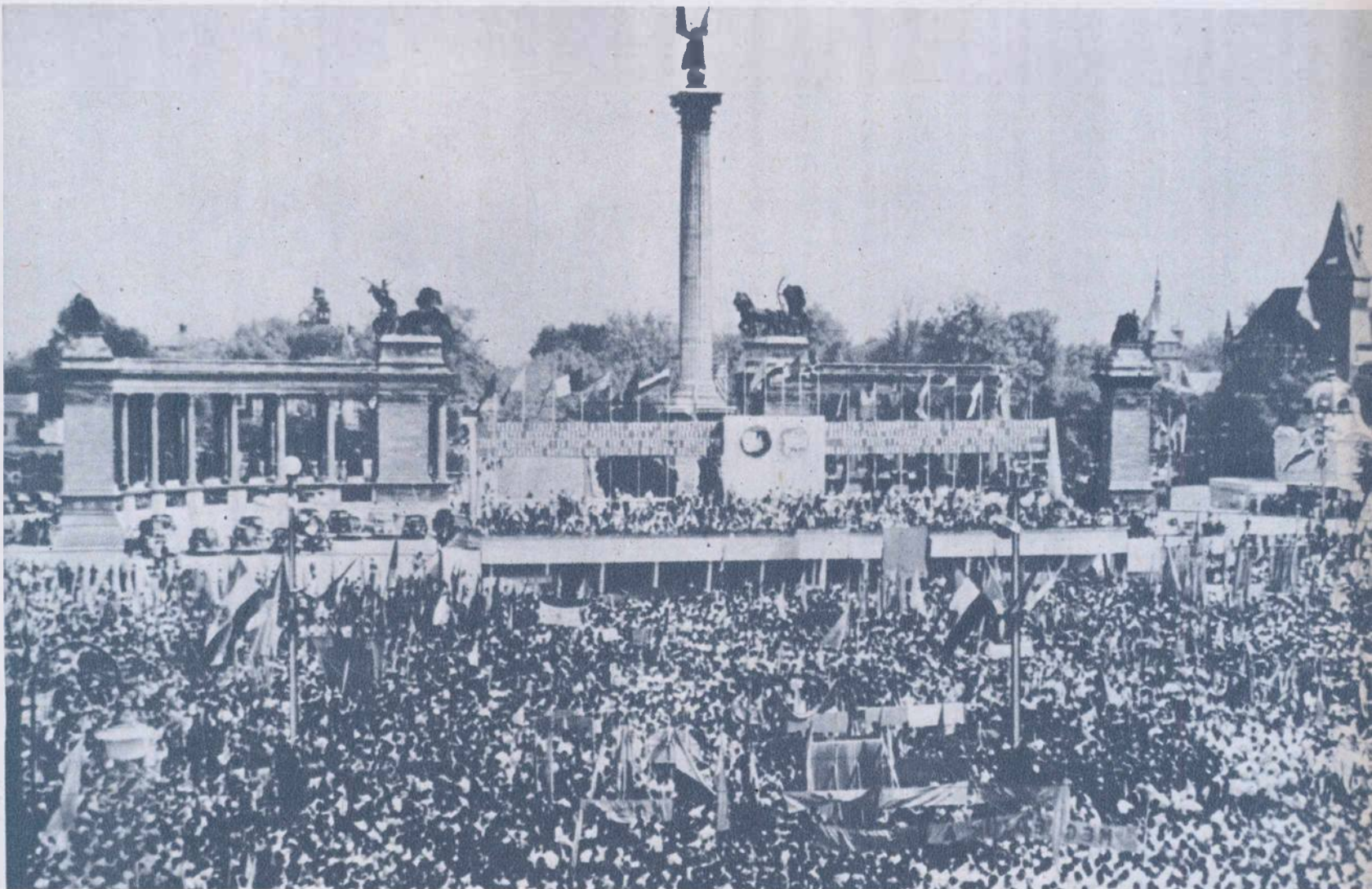
ADRESE

Redacția centrală: Benczur-utco 34, Budapesta VI, R. P. Ungaria.
 Redacția ediției în limba română: Piața Școlii nr. 1, București.

PENTRU CEL DE-AL VIII-LEA
FESTIVAL MONDIAL AL
TINERETULUI ȘI STUDENȚILOR

TINERETUL LUMII

Se pregătește

Un aspect de pe străzile Vienei în timpul festivalului care a avut loc în acest oraș

P

e toate continentele, în peste 100 de țări, pregătirile pentru festival sînt în plină desfășurare. Comitetul internațional de pregătire întreține legături cu peste 1 000 de organizații naționale și internaționale de tineret, studențești, culturale, sportive, sindicale, feminine, de cele mai diferite orientări politice. Se prevede participarea la festival a peste 11 000 de soli ai tinerei generații a lumii. Festivalul se anunță de pe acum ca un mare succes al luptei tineretului lumii pentru pace și prietenie. Iată cîteva știri din diferite colțuri ale globului:

DAHOMEY

Uniunea națională a tineretului din Dahomey, organizație de tineret a Partidului dahomean al unității, și-a anunțat participarea la Festivalul de la Helsinki. „La întîlnirea păcii și prieteniei, uniunea noastră va răspunde totdeauna prezent!” — a declarat S. Mayaki, secretar general al acestei organizații. Dele-

gații Uniunii naționale a tineretului din Dahomey vor participa la întîlnirile și manifestările sportive ale festivalului, vor prezenta diferite dansuri folclorice africane și o expoziție de artizanat.

STATELE UNITE

Comitetul național al festivalului din S.U.A. a informat Comisia permanentă a Comitetului internațional de pregătire că va trimite la Helsinki o delegație compusă din 400 de persoane. Delegația va avea un grup cultural cuprinzînd o formație de jaz, un cvintet vocal, soliști negri, interpreți ai cunoscutelor „spiritualsuri”, o echipă de dansuri populare, un cor și o orchestră.

REPUBLICA POPULARĂ UNGARĂ

În întîmpinarea Festivalului de la Helsinki au avut loc în întreaga țară festivaluri regionale ale tineretului. Televiziunea maghiară a organizat o anchetă în legătură cu pregătirile tinerilor pentru festival. La Helsinki va pleca o delegație formată din 400 de tineri, fruntași în muncă și la învăță-

tură, soliști vocali și instrumentiști, dansatori, coriști, atleți, fotbaliști etc.

REPUBLICA MALI

La Bamako a fost constituit un comitet național pentru coordonarea pregătirilor în vederea festivalului. În cele 26 de subsecții ale Uniunii naționale a tineretului s-au creat comitete de inițiativă pentru a contribui la elaborarea programului delegației din Mali. Assane Guindo, secretar cu problemele internaționale al acestei organizații, a declarat că s-au înscris până acum numeroși tineri pentru a participa la festival. Delegația țării sale va fi mult mai numeroasă ca cea care a participat la Festivalul de la Viena.

OLANDA

Uniunea asociațiilor studențești catolice și Asociația studenților creștini din Țările de Jos au luat hotărârea de a-și trimite reprezentanți la Festivalul din capitala Finlandei în ciuda rezoluției Uniunii naționale a studenților care se opune participării la această mare întâlnire a păcii și prieteniei tinerei generații.

R. D. GERMANĂ

În Republica Democrată Germană va fi organizată anul acesta o „Vară a prieteniei“, pentru a sprijini pregătirile pentru festival. La Helsinki vor merge, în cadrul grupului cultural, celebrul cor din Dresda, precum și alte ansambluri, orchestre și artiști. Doi tineri — un compozitor și un poet — au creat un cântec special pentru festival, intitulat „Noptile senine“.

LIBAN

Comitetul național de pregătire a definitivat participarea delegației libaneze la programul festivalului. Tineretul libanez va fi prezent la expoziția de fotografii, va trimite la Helsinki un grup de cântăreți și dansatori populari și un grup sportiv. În diferite localități vor avea loc întâlniri sportive ale căror venituri vor fi consacrate deplasării delegației la Helsinki.

SUEDIA

Aproape 40 de personalități cunoscute au intrat în Comitetul național de pregătire din Suedia. Printre aceștia se află: actorul Per Oscarson, scriitorul Gustav Runn Eriks, preotul Sven Hector, Gustav Jonsson, medic-șef al Spitalului Ska-Edby, etc. În cadrul comitetului de pregătire al festivalului activează personalități și conducători de organizații cu cele mai diverse concepții filozofice și politice, reprezentând forțe progresiste de cele mai felurite orientări.

CONGO

Congresul afro-asiatic pentru solidaritate a comunicat că va trimite o delegație la festival cuprinzând, printre altele, o orchestră de muzică ușoară, dansatori și cântăreți africani, precum și „dansatori ai focurilor de tabără“. Tineretul din „Alianța africană“, cu sediul la Bukava, a anunțat că este gata să participe la festival cu un program de dansuri de vinătoare și pescuit congoleze.

CIPRU

Între 27 iunie și 1 iulie se va organiza Festivalul pancipriot al tineretului pentru pace și prietenie în cinstea celui de-al VIII-lea Festival de la Helsinki. Acesta va fi cel mai important eveniment cultural al anului în Cipru. Delegația cipriotă va număra aproximativ 80 de membri, dintre care 24 vor constitui grupul cultural-folcloric.

AUSTRALIA

Comitetul național de pregătire din Australia a primit mesaje de sprijin din partea lui V. Hook, directorul Casei prieteniei din Sydney, precum și a reverendului Alain Brende, președintele Comitetului pentru apărarea păcii din Noua țară a galiilor de sud. S-au hotărât publicarea și difuzarea tuturor materialelor despre festival în rîndul tinerilor din întreaga țară. Se lucrează la confecționarea unei insigne a festivalului care se va difuza în Australia.

250 TINER CUBANI SE PREGATESC PENTRU FESTIVALUL DE LA HELSINKI

Festival Mondial al Tineretului și Studenților.

Comitetul activează în Cuba sub conducerea celui mai tânăr dintre comandanții grupurilor de partizani care au luptat pentru eliberarea insulei — Joel Iglesias.

Pregătirile pentru festival se desfășoară cu entuziasm în Cuba. Iau parte și-și dau concursul la această campanie toate organizațiile de tineret și studențești, ale oamenilor muncii, ale țăranilor, de femei, sportive, din gospodăriile agricole populare și din cooperative și multe alte organizații. La 26 februarie a fost organizat un mare miting al tineretului la Havana pentru deschiderea campaniei de pregătire în vederea festivalului; 250 de tineri cubani vor merge la Helsinki, orașul celui de-al VIII-lea Festival Mondial al Tineretului și Studenților pentru Pace și Prietenie.

Raul Castro, unul dintre conducătorii iubiți ai Cubei eroice, a subliniat recent că tinerii cubani vor reprezenta la Helsinki poporul eroic al acestei insule, le vor vorbi tinerilor din lumea întreagă, în cursul întâlnirilor care vor avea loc la Helsinki, despre hotărârea poporului cuban de a lupta pentru construirea unei patrii noi.

Televiziunea, cinematografele, posturile de radiodifuziune și presa cubană, prin știrile și reportajele despre festivalurile precedente și despre pregătirile pentru actualul festival însuflă un entuziasm crescînd tinerilor cubani,

care se pregătesc pentru marea sărbătoare. Alegerea unui număr de 250 de tineri dintre atâtea sute de mii de băieți și fete care studiază și muncesc în Cuba nu este de loc ușoară.

Sînt în primul rînd cei 100 000 de tineri ce au dus în cursul anului 1961 în satele din cîmpiile și munții Cubei mesajul luminos al științei de carte în cadrul campaniei de alfabetizare desfășurate în țara întreagă pentru

(Continuare în pag. 4)

din programul FESTIVALULUI

La propunerea mai multor comitete naționale ale festivalului și a diferite organizații naționale și internaționale de tineret, Comisia permanentă a Comitetului internațional de pregătire, definind programul general al festivalului, a hotărât să organizeze un „Colocviu al conducătorilor organizațiilor de tineret asupra problemelor păcii și independenței popoarelor“. Colocviul se va desfășura în zilele de 31 iulie și 1 august. Sînt invitați să participe reprezentanții tuturor organizațiilor naționale și internaționale ale tineretului și studenților din întreaga lume.

Ca și la celelalte festivaluri, și la cel de la Moscova au participat tineri de rase diferite, care au manifestat împreună pentru cauza păcii și prieteniei popoarelor

Stadionul olimpic din Helsinki văzut din exterior

Tineri finlandezi pregătind un dans pentru festival

(Urmare din pag. 2)

înlăturarea teribilei și rușinoasei moșteniri lăsate de dominația nord-americană.

Sînt miile de tineri care au apărat țara în fața invadatorilor debarcați în aprilie 1961 la Playa Giron.

Sînt miile de tineri care s-au evidențiat în industrie, care au realizat piese de schimb pentru mașini — piese al căror import era împiedicat de blocada economică —, miile de tineri entuziaști și harnici care studiază în diferite ramuri ale învățămîntului, tineri care au obținut succese în sport, tineri artiști, pictori, muzicieni, poeți, sculptori.

Cum să alegi dintre atîția numai 250?

Însă mulți dintre tinerii care vor constitui delegația cubană nu vor fi numai spectatori ai programelor festivalului, ci vor lua și parte activă la spectacolele organizate cu acest prilej.

Tinerii de pe plantații și din uzine vor organiza un ansamblu cultural, care va aduce cu sine mesajul muzicii și dansurilor populare din Cuba. A fost inițiat un concurs pentru cei mai buni caricaturiști, care vor face parte, de asemenea, din delegația tineretului cuban.

Tinerii care ieri nu aveau posibilitatea să practice nici un sport se antrenează astăzi cu pasiune pentru competițiile ce vor avea loc la Helsinki.

Tinerii care iubesc arta, poezia, muzica, sculptura, pictura, dansul se pregătesc să participe la concursurile naționale, unde vor fi selecționați cei mai buni pentru a face parte din delegația Cubei.

Tinerii de pe plantațiile de trestie de zahăr, care au anunțat că vor depăși normele de lucru, și care se vor situa pe primele locuri

în întrecerea națională inițiată cu acest prilej, vor face parte, de asemenea, din delegație. (Trestia de zahăr constituie încă produsul principal al economiei cubane. Perioada muncilor pe plantații începe în decembrie și ia sfîrșit în mai.)

Țăranii din Sierra Maestra, centrul operațiilor organizate de unitățile de partizani care l-au răsturnat pe dictatorul Batista, se pregătesc, de asemenea, să-și trimită reprezentanții la Helsinki.

Cei 200 000 de țărani din această regiune, ieri încă izolați de civilizație, văd cum în regiunile muntoase răsar școli, iau naștere drumuri, se desfășoară activități rodnice ce vor aduce o viață mai bună în această regiune. Și de aici, din munții aceștia, se va înălța un nou glas, al Cubei noi, care va străbate mii de kilometri pînă în Finlanda.

Dar nu numai tinerii cubani care vor participa la festival se pregătesc; întreg tineretul va lua parte la festivalurile care se vor desfășura în provincii și în diferite localități ale Cubei în cinstea celui de-al VIII-lea Festival de la Helsinki.

Sierra del Scambray, un alt centru al luptelor de partizani, va constitui de data aceasta centrul unuia dintre festivalurile provinci-ale.

Acești munți din provincia Las Villas vor primi în sînul lor pe reprezentanții tineretului. Vor avea loc cu acest prilej competiții sportive, programe de cîntece folclorice, rumba și cha-cha-cha, poezii, expoziții de pictură și multe alte spectacole în aer liber, organizate în inima munților, în locurile unde poporul s-a ridicat la lupta pentru independența țării, exprimînd de data aceasta bucuria libertății, a adevăratei și frumoasei libertăți care

NOUȚĂȚI SPORTIVE

● Cunoscutul sportiv Emil Zatopek va fi oaspete al festivalului. „Festivalul din acest an — a declarat el — are pentru mine o semnificație deosebită. El va avea loc în țara unde, în timpul Jocurilor Olimpice din 1952, eu am reperiat unul dintre cele mai mari succese ale activității mele sportive. Iată pentru ce mă bucur să revăd Helsinkiul, unde am numeroși prieteni“.

● Tineretul și studenții francezi se pregătesc să trimită la festival o echipă de fotbal, două echipe de baschet și două echipe de volei (masculin și feminin), 8 luptători, 4 înotători și 2 înotătoare, 4 jucători de tenis de masă și 16 atleți, dintre care 6 fete.

● Institutul de educație fizică din Leipzig își propune să trimită la festival un grup dintre studenții săi pentru a prezenta demonstrații de gimnastică.

● Confederația braziliană a sporturilor universitare a anunțat că va participa la festival cu o echipă de volei și una de baschet, considerate printre cele mai bune din Brazilia.

● Lotul sportivilor polonezi, compus din 24 de sportivi, 20 de sportive și 4 antrenori, va participa la următoarele întreceri: atletism, lupte, natație, volei, tenis de masă.

● Pregătirea competițiilor sportive ale festivalului merge cu pași repezi. Pentru fiecare din disciplinele prevăzute au fost constituite comitete de organizare, formate din conducători ai unor cluburi din Finlanda, printre care se află: Club Kullervo, Kiri 60, Kunto, Helsinki Jyry, Koiton Riento și numeroase altele.

aparține muncitorilor, țăranilor, studenților, intelectualilor cinstiți.

Delegația care va pleca la Festivalul de la Helsinki își va lua rămas bun de la tinerii pe care-i reprezintă în cadrul unui mare festival organizat în capitală și urmat de un miting de masă, cu care prilej va lua cuvîntul primul ministru Fidel Castro.

Tinerii finlandezi și tinerii din alte țări, prezenți la festival, vor putea cunoaște realitatea de astăzi din Cuba prin filmele, expozițiile fotografice, cărțile care sînt editate acum în acest scop. Ele vor prezenta aspecte din revoluția cubană, vor înfățișa unitatea poporului cuban, succesele obținute în lupta pentru eliberarea națională și în munca pentru construirea socialismului. Tinerii compozitori au organizat concursuri muzicale de selecționare a celor mai bune producții, care vor fi pe buzele tuturor tinerelor și tinerilor din delegația cubană.

De pe acum tinerii pregătesc darurile pe care le vor oferi fraților lor din alte țări.

Tinerii muncitori din industria tutunului, cafelei și zahărului lucrează ore suplimentare pentru a-și putea aduce contribuția la Fondul internațional de solidaritate, spre a-i ajuta pe frații lor din America Latină și din alte continente, care se pregătesc în condiții dificile politice și economice să-și trimită reprezentanți la sărbătoarea tineretului.

În diferitele lor locuri de muncă, tinerii cubani pot fi auziți fredonînd sau intonînd cîntecele și refrenurile care vorbesc de acum despre festival.

Tineretul din întreaga Cubă se pregătește cu entuziasm pentru marea întîlnire a tineretului pentru pace și prietenie.

F. PENALVER

INEM CAPUL SUS, CU MÎNDRIE

pentru libertatea poporului său oprimat de jugul colonial.

Rasiștii din Africa de Sud îi privesc pe cei zece milioane de băștinași doar ca o forță de muncă ieftină pentru proprietarii albi de plantații și de mine. Cei care sînt încă prea tineri sau cei care sînt prea bătrîni să mai poată munci nu au din ce trăi.

În virtutea legilor rasiste, africanul nu poate face nici un pas în propria sa țară, nu poate pleca să se instaleze în altă parte, să găsească de lucru, dacă nu s-a „înregistrat”. De fiecare dată i se iau amprentele digitale. Încă din copilărie, viața sa e făcută din suferințe și mizerie.

Patru milioane de africani trăiesc în „rezervații” speciale, care acoperă în total aproape 12 la sută din teritoriul Africii de Sud. Restul pămîntului este declarat „alb”. Aici un african nici nu poate spera să capete o bucată de pămînt cu arendă. „Rezervațiile” sînt regiuni mizerabile, suprapopulate, unde proprietarii acaparează forța de muncă cît mai ieftin. Aici veniul pe cap de om nu atinge nici trei lire sterline pe an. Oamenii mor literalmente de foame. Din cauza aceasta, cel care poate munci își părăsește familia și copiii și se angajează la ferma unui proprietar alb sau dacă-i suride norocul într-o mînd, unde este plătit cu unul pînd la trei șilingi pe zi. În „rezervații” aproape că nu există bărbați între 18 și 55 de ani. Numai femeile și copiii muncesc pe parcele de pămînt microscopice.

Există prea puține școli. Copiii nu au școli și nu au timp să învețe.

Astfel trăiesc africanii „acasă la ei”. În fermele albilor, unde se lucrează în condiții de sclavie, tinerii negri trăiesc în condiții încă și mai grele. În virtutea legilor, africanul șef de familie trebuie să semneze un contract cu patronul său după care toți membrii familiei trebuie automat să-l servească pe fermier, în general, fără nici o plată. Mulți tineri îngrijesc tot anul de turme, fetele lucrează în bucătărie, toți fără să primească nici o leașă. În asemenea condiții este practic imposibil să-și facă o pregătire școlară. Dacă tîndrul sau tîndra vor să părăsească acest infern și să caute în oraș o soartă mai bună constată că îi vine foarte

greu s-o facă pentru că, de obicei, fermierul nu îi va da permisiunea să plece. Și fără această permisiune ei nu pot părăsi ferma, deoarece pot fi urmăriți cu poliția.

Învățămîntul superior este practic imposibil de atins pentru un african. Acum doi ani, negrii aveau dreptul să-și facă studiile la universitățile din Capetown și Johannesburg. Aproape o mie de africani reușiseră să pîtrundă în aceste universități unde își fac studiile 25 000 de albi. Însă „purătorii albi ai civilizației” nu puteau admite ca și negrii să capete o pregătire universitară. Din cauza aceasta, în 1959, a fost adoptată în Africa de Sud o lege potrivit căreia toți studenții negri erau excluși din universități. În schimb, guvernul a organizat așa-numitele „colegii de triburi” unde tinerii sînt învățați lucrul de care au nevoie rasiștii — supunerea. Științele natu-

rale și umaniste au fost înlocuite aici cu glorificarea guvernului Verwoerd și a purtătorilor de cuvînt ai regimului rasist. Ca profesori în aceste colegii sînt folosiți oameni care preconizează filozofia „rasei stăpînitorilor și rasei sclavilor” și care nu au nici o noțiune despre scopurile unei adevărate pregătiri școlare sau universitare. Și, cu toate acestea, guvernul supraveghează neîncetat activitatea acestor colegii. Studenții le detestă însă și au organizat adesea greve și boicotarea lor.

Astfel trăiește populația Africii de Sud de mulți zeci de ani. Asuprirea rasială s-a accentuat în cursul ultimilor 13 ani. Însă nici teroarea, nici masacrele și nici arestările în masă nu pot sugruma aspirația poporului african spre libertate. În cadrul mișcării pentru eliberarea națională, un rol important îi revine tineretului. În 1952, în timpul campaniei de nesupunere, mulți tineri sud-africani

s-au ridicat la luptă făcînd împotriva legilor rasiste și au mers spre temnițe cu capul sus, cu mîndrie. Mulți dintre ei au fost torturați. Mulți au pierit. Însă lupta poporului nu a încetat. În luna martie 1960, zeci de mii de oameni au demonstrat la Sharpeville, la Lando și în alte orașe. Și din nou tinerii s-au situat în primele rînduri. Focurile care s-au tras împotriva demonstranților nu au înfrînt voința de luptă a poporului. Și chiar și astăzi, la Pondoland, regiune unde de mulți ani domnește o teroare sîngeroasă, nu încetează lupta. În cadrul organizațiilor de masă, Congresul național african, Congresul indian sud-african, Uniunea celor de culoare, sînt foarte mulți tineri.

Ei găsesc un sprijin în faptul că tîndra generație din lumea întregă prețuiește lupta lor curajoasă pentru libertate.

SOLY SAX
(om politic african)

Demonstrație anticolonialistă în Republica Sud-Africană →

Într-un cartier al oamenilor de culoare din Capetown ↓

Cînd, la Londra, rasiști englezi l-au întrebă ce vîrstă are, Philip Corane, tîndr și curajos conducător al luptei de eliberare din Africa de Sud a răspuns cu ironie: „Nu știu. În țara mea nașterea unui african nu este înregistrată. Opresorii noștri nu au nevoie de africani decât ca brațe de muncă”.

Philip, a fost student al Universității din Capetown, a condus o demonstrație pașnică a unui număr de 30 000 de africani care protestau împotriva „legii cu privire la pașapoarte”. Pentru această acțiune, el și alți 31 de tineri, au fost arestați. Însă Philip a reușit să evadeze și, în momentul de față, în emigrație, luptă

TINERI

ÎN

ÎNTRECEREA

SOCIALISTĂ

La Uzina de sodă din Govora nu vezi în aceste zile de întrecere socialistă avîntată forfota obișnuită în marile uzine. Ba, s-ar putea spune că parcurgi zeci de metri prin hale vaste, traversezi ori treci pe sub conducte de grosimi apreciabile și nu observi decît din loc în loc cîte un muncitor. În stînga și-n dreapta, cazane uriașe, aducînd parcă a mari rezervoare petroliere așezate pe verticală, îți taie din cînd în cînd drumul. Aici procesul de producție se desfășoară nevăzut, fără intervenția „directă” a omului. Totul este mecanizat și automatizat. Omul și-a prelungit mîna cu mașini diverse și complicate și ele sînt acelea care avertizează și intervin, care corectează cu precizie de ceasornic devierile eventuale. În numai doi ani și jumătate de funcționare, uzina și-a depășit cu 15 la sută capacitatea pentru care a fost proiectată, este înzestrată cu tehnica cea mai nouă, cu instalații moderne, de mare productivitate. Media vîrstei muncitorilor de aici este de numai 27 de ani sau, mai precis, cum ne declara tovarășul Roșca Bujor, directorul uzinei, „douăzeci și șase și jumătate”.

O privire de ansamblu

Există în uzină cineva care este informat asupra rezultatelor muncii fiecărui muncitor, inginer sau tehnician, aici se adună în cifre și situații efortul și strădaniile întregului colectiv. Și pentru că cifrele rămîn totuși cele mai grăitoare, să începem cu ele, să aruncăm o privire de ansamblu asupra rezultatelor pe întreaga uzină obținute în cadrul întrecerii socialiste. Acel cineva de care aminteam este aici o femeie, „responsabilă cu întrecerea socialistă”, totodată șefa serviciului organizării muncii. Să aruncăm deci o privire în situațiile pe care ni le oferă binevoitoare, să cercetăm cifrele, datele ce ni le pune la dispoziție.

— Și la noi, ne spune dînsa, sînt fixate în întrecere obiectivele stabilite în directivele

C.C. al P.M.R., deci se pune un mare accent pe calitatea sodei caustice și calcinată, pe îndeplinirea și depășirea planului de producție, realizarea de economii la prețul de cost, reducerea consumurilor specifice la materii prime și materiale auxiliare. Aceste obiective mari, generale, sînt concretizate în funcție de condițiile specifice ale fiecăreia dintre cele șapte secții ale întreprinderii.

Uzina a obținut succese deosebite în primul trimestru al anului. S-a produs, de pildă, sodă calcinată de calitate superioară în procent de 100,5 la sută, s-au obținut economii la prețul de cost în valoare de 287 000 de lei, planul de producție a fost depășit cu 2,2 la sută, iar productivitatea muncii a crescut cu 2,8 la sută față de cifrele stabilite.

În cinstea zilei de 1 Mai, printre altele, angajamentul colectivului era să producă peste planul inițial 1 000 000 kg de sodă calcinată. A produs 1 132 000 kg peste sarcina inițială de plan. S-a îndeplinit, de asemenea, pe luna aprilie planul producției globale în proporție de 104,6 la sută, iar productivitatea muncii — cu 105,3 la sută.

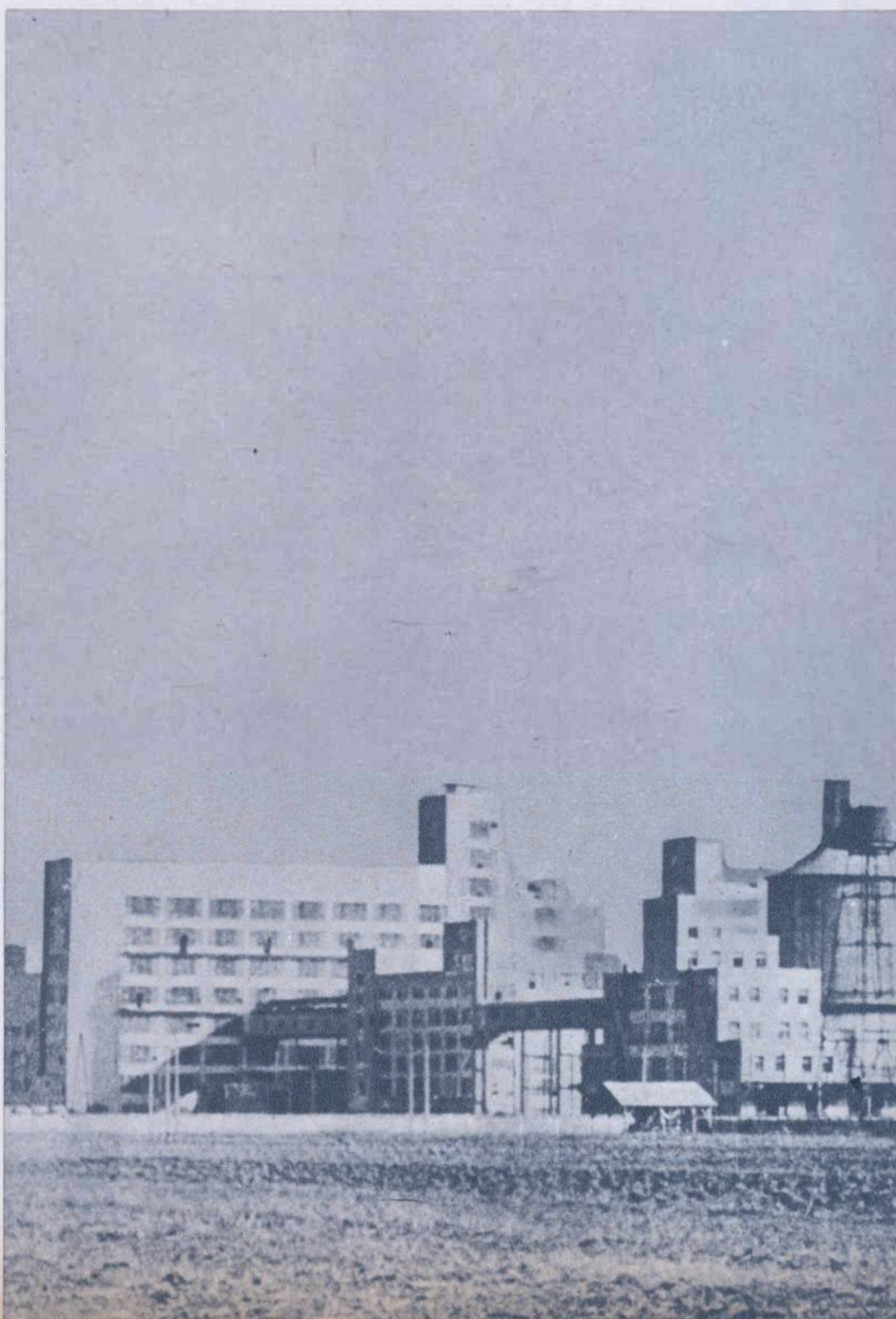
Aceste cifre sînt rezultatul eforturilor oamenilor, muncitorii, inginerii și tehnicienii uzinei, care pun în muncă chibzuință și răspundere, pasiune. Să facem o vizită la cîteva dintre ei, să-i cunoaștem la locul de muncă. Sînt cîteva dintre tinerii frunțași în întrecerea socialistă.

Creierul din camerele de comandă...

Ion Popescu era în schimbul I cînd am ajuns în secția var a uzinei de sodă. L-am găsit la locul lui de muncă, în camera de comandă a secției, urmărind cu atenție niște diagrame. Camera de comandă este o încăpere destul de mare, unde nu se găsește altceva decît un tablou imens, cît un perete, pe care sînt montate zeci de aparate, de contoare și în mijloc o masă cu două scaune. Ai zice că te afli de fapt la pupitrul de comandă al unei termocentrale: un singur om dirijează cu pricepere instalații complicate și un proces tehnologic complex.

Ion Popescu nu are prea mult timp pentru a ne vorbi pe îndelete despre munca sa. Din timp în timp, se aude cite un semnal în camera de comandă, ceea ce-i solicită un răspuns competent la o modificare sau alta a parametrilor în desfășurarea procesului de fabricație. Cerem, așadar, amănunte tînărului inginer Ion Enculescu, tehnologul secției.

— În secție, ne spune inginerul, accentul în întrecere cade pe calitatea gazului de cuptor. În proiect e prevăzut ca acest gaz să aibă o concentrație în bioxid de carbon cuprinsă între 38 și 40 la sută. Se realizează lunar 39 la sută. Aceasta depinde în cea mai mare măsură de activitatea desfășurată de opera-

torii principali din camera de comandă. Ei conduc întregul proces tehnologic al cuptoarelor. Popescu Ion este cel mai bun dintre ei, a obținut rezultatele cele mai bune, menținând cel mai bine toți parametrii prevăzuți în proiectul de exploatare al secției. Aici la noi, incheie inginerul tehnolog, camera de comandă este un fel de creier, ea dirijează totul și de ea depind calitatea producției, îndeplinirea și depășirea planului. Dar de fapt creierul, adevăratul creier, este operatorul principal din camera de comandă.

Fruntașii întrecerii socialiste sînt înconjurați cu dragoste de colectivul uzinei. Organizația U.T.M., sub îndrumarea organizației de partid, desfășoară o susținută muncă politică în rîndul tinerilor pentru antrenarea lor în întrecere, verificată metodă de educație în spirit socialist a tinerei generații. Cei care-ți vorbesc despre faptele frunțașilor au multă căldură în glas, stimă. De cele mai multe ori aprecierea e laconică, concretă. Iată, de exemplu, cum a caracterizat șeful secției sodă calcinată munca unor asemenea tineri:

— *Negrea Marin*, operator la absorbție. Se evidențiază prin modul corect de ținare a parametrilor tehnologici la stația de absorbție, cit și prin luarea măsurilor celor mai concrete în cazul deranjamentelor. Urmărește cu mare atenție titrul saramurii amoniacale la parametru și, ca urmare, prin menținerea

amoniacului total în circuit, se obțin randamente bune de carbonatare.

— *Lișu Petre*, operator prim la stația de carbonatare. E un exemplu în conducerea procesului tehnologic, respectînd toți parametrii de fabricație.

— *Negrilă Gheorghe*, unul dintre cei mai buni operatori ajutori, conduce astfel dozarea varului la recuperarea amoniacului încît se înscrie în parametri cu economii de 28 kg de var pe tona de sodă. E un exemplu în întreținerea și exploatarea corectă a utilajului și a locului de muncă.

Mulți sînt tinerii muncitori din uzină care, alături de vîrstnici, își consacră eforturile întrecerii socialiste pentru ca procesul de fabricație a sodei caustice și a celei calcinate să se desfășoare în condiții optime. Munca lor se vede în tonele de produse peste plan, în cele de calitate superioară.

— Rezultatele bune în producție sînt consecința strădaniei, eforturilor întregului nostru colectiv, spunea tovarășul Dumitru Stoica, secretarul organizației de partid de la secția sodă caustică. Ca la un mecanism complicat, toate componentele trebuie să funcționeze bine. Pentru că totuși am vrut să cunoaștem frunțașii, pe cei mai buni dintre cei buni, cum se spune, ne-a trimis la tînărul Nicolae David. El este un „organ ajutător” al creierului din camera de comandă. Îndeplinește munca de repa-

rator, o muncă relativ simplă la prima vedere, adică se ocupă cu eliminarea diferitelor deranjamente care intervin în timpul desfășurării procesului de producție. Nicolae David e unul dintre cei mai buni reparatori ai secției, fiind în repetate rînduri frunțaș al întrecerii socialiste. Munca reparatorului cere înainte de toate pricepere, curaj. Intervențiile sale trebuie să fie prompte, pentru a nu stînjiți continuitatea procesului de producție.

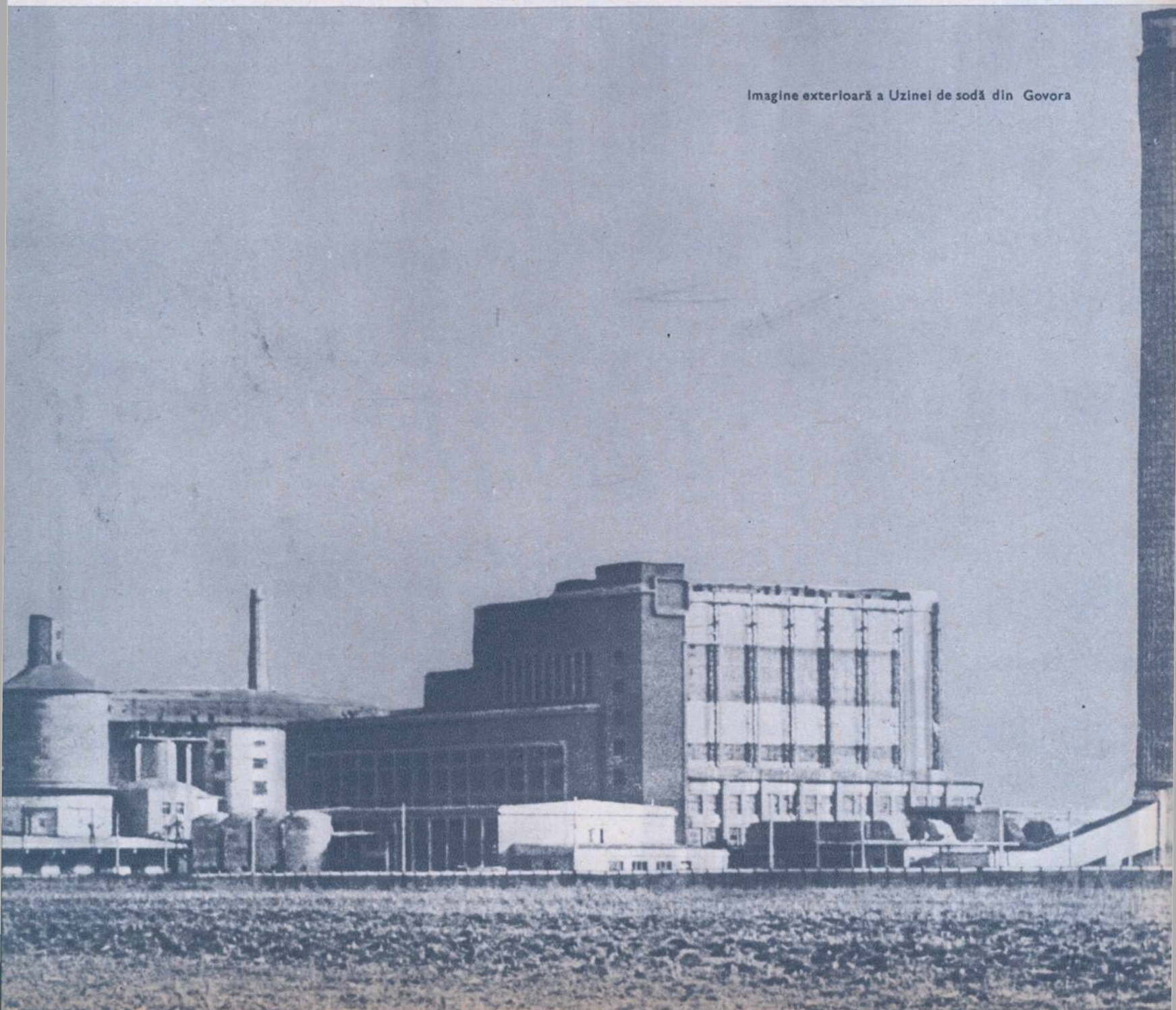
Ni s-a povestit, de exemplu, că în urmă cu puțină vreme, la ultima parte a stației de evaporare, acolo de unde pleacă leșia la bateria de căldură, s-a tăiat o garnitură la o conductă. Înlocuirea acestei garnituri în condiții de continuare a procesului de producție este dificil de făcut și-ți cere multă abilitate, dibăcie. Pentru înlocuirea garniturii ar fi trebuit să se oprească stația și în acest timp s-ar fi pierdut 10 tone de sodă. David însă a chibzuit, și-a făcut el niște socoteli și a găsit că înlocuirea garniturii se poate face fără pericol și fără pierderi. Și a făcut-o.

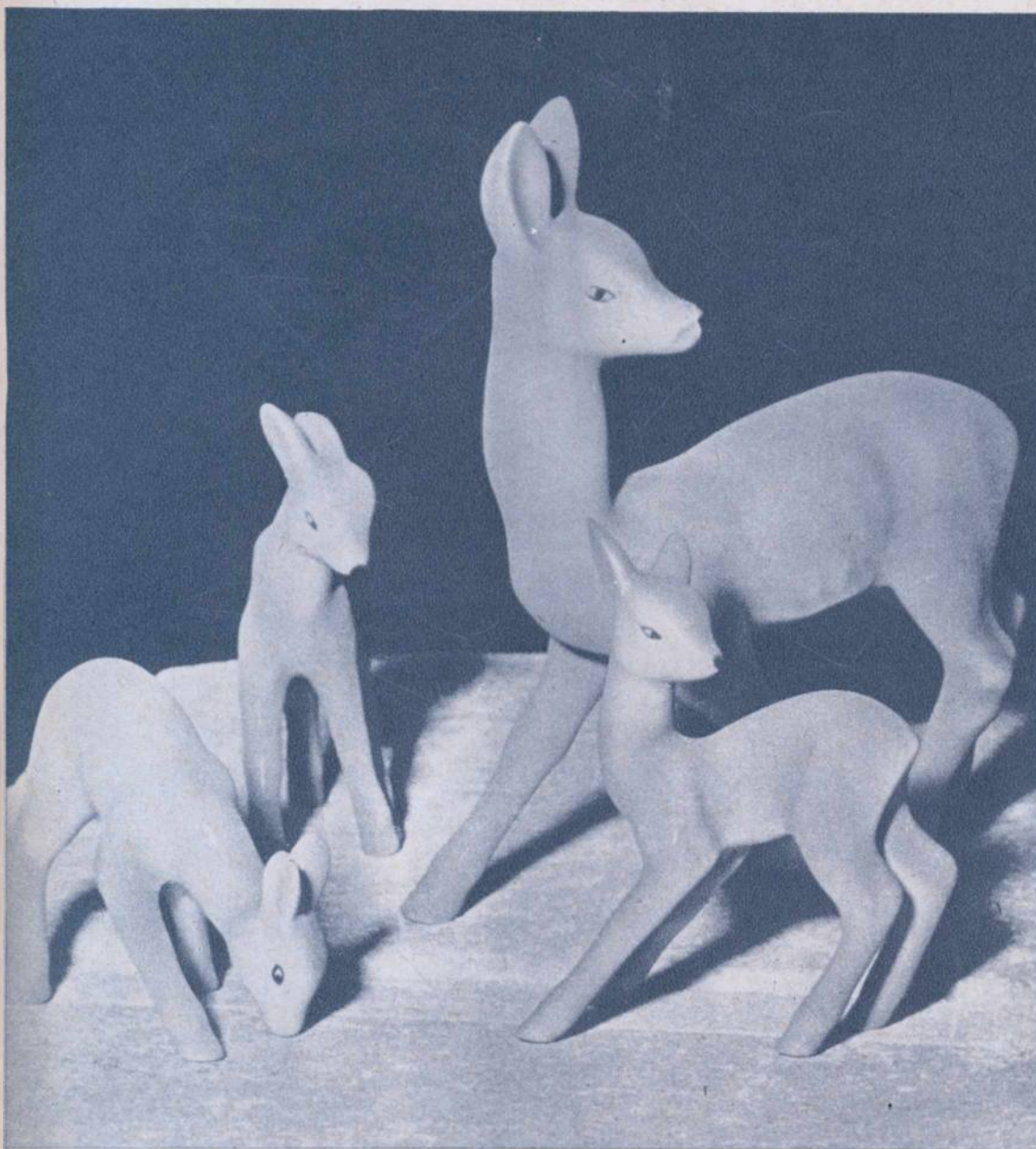
L-am văzut pe Nicolae David supraveghind atent utilajele secției. E un tînăr mic de statură, vorba unui muncitor: „un prichindel de băiat, dar tare priceput și foarte energic”

Sînt mulți, foarte mulți tineri ca el la Uzina de sodă din Govora.

I. BODEA

Imagine exterioară a Uzinei de sodă din Govora

Și aceste grațioase bibelouri fac parte din produsele realizate de Fabrica de faianță și sticlă din Sighișoara

În atelierul de decorare

Luciul sidefiu al faianței

Înainte Sighișoara era cunoscută doar prin farmecul unei naturi luxuriante ce marchează relieful evadat din înălțimile abrupte ale Carpaților, prin pitorescul medieval al orașului de sus cu ziduri durate trainic, amintind un trecut zbuciumat. Astăzi, renumele acesta a pălit în confruntarea cu realitatea noastră impetuoasă. Numele localității se răspindește „în șapte vânturi” nu numai prin amintirile vizitatorilor, ci și grefat pe produsele realizate în fabricile orașului. Există aici o întreprindere care în mod special îi face pe localnici să se mîndrească. Cîteva minute după ce ai cunoscut un sighișorean, nu se poate să nu te întreb: „Ai fost la «Faianța»?” Dacă spui că nu, atunci izbucnește: „Du-te neapărat!”

Trebuie spus că numele, rămas așa în vocabularul oamenilor, nu mai e de actualitate. Impunătoarea și modernă fabrică de faianță, intrată în funcțiune în 1957, a fost acum completată de o și mai impunătoare și mai modernă fabrică de sticle și borcane, laolaltă formînd un splendid complex industrial.

Cu unele dintre produsele realizate aici te întîlnești în viața de toate zilele. Așa sînt farfuriile, ceștile, sticlele etc. Altele îmbină mai accentuat utilul cu decorativul (serviciile de masă). Și, în sfîrșit, sînt cele destinate exclusiv înfrumusețării locuințelor (vase de ornament, farfurii bogat împodobite, suporturi pentru ghivecele de flori). În luciul sidefiu al faianței sau în cel al sticlelor care ies din cuptoare în rînduri perfecte, ca soldații la paradă, se reflectau imagini din această minunată întreprindere socialistă destinată să facă viața noastră mai comodă și frumoasă. Prin halele vaste, curate lună, luminate feeric cu neon sînt relativ puțini muncitori. Mașinile au preluat tot ce era mai greu de făcut pentru oameni. În secția faianță, aceștia își folosesc mai mult capacitățile în a crea modelele, protipurile, execută partea artistică a obiectului.

Indicele la calitatea I pe primul trimestru al acestui an a fost depășit la produsele de faianță în proporție de 3,2%. În aceeași perioadă au fost date peste plan 137 195 bucăți de faianță de calitate I. S-au realizat 4 modele și 10 decoruri noi.

Fabrica de sticle este complet automatizată. E minunat să urmărești munca acestor splendide mașini create de oameni. Totul decurge aparent cît se poate de simplu. Dar numai o fugară privire în spatele tabloului de comandă al dispecerului din sectorul amestec, de pildă, cu păienjenșul de fire, cabluri, mecanisme, îți dezvăluie cît de ingenioasă, vastă, complexă și pătrunzătoare este munca lor.

Te uiți la asemenea mașini — și ca ele sînt multe în țara noastră, rod al industrializării socialiste — și ai asemenea sentimente ca în fața unei opere de artă. În cîteva clipe, din picăturile incandescente pe care le slobozește mașina, prin două, trei mișcări, ies sticlele gata.

În luciul sidefiu al faianței se reflectau și chipurile oamenilor, ale celor care insuflă viață de fapt acestor mașini, le îngrijesc și supraveghează, le controlează mersul, chipurile celor care își dedică mintea și brațele creării unor modele din ce în ce mai perfecționate, mai frumoase, pe care mașina apoi să le reproducă. De la muncitorii, maistrii, tehnicienii mai vîrstnici, cu o mare experiență, cum sînt Pavel Pupăză, turnător la forme de ipsos, Margareta Costea, curățitoare la farfurii și retușatoare, au învățat să muncească bine și se evidențiază în întrecerea socialistă prin calitatea muncii lor fochistul de la cuptoare pentru faianță Cornel Macrea, decoratorul Ion Vomir, mecanicul de la automate Sabin Bolunduș și mulți alți tineri. Așa că la ei ne vom gîndi în primul rînd cînd vreun obiect pe care stă scrisă emblema Fabricii de faianță și sticlă de la Sighișoara ne va stîrni admirație.

S. VOINESCU

in ECUADOR

Aspect tipic de pe străzile Quitoului.

La vreo douăzeci de kilometri de Quito, capitala statului Ecuador, s-a ridicat un obelisc de granit din mijlocul căruia s-a tras o linie. Dacă pui un picior la dreapta liniei și pe celălalt la stînga te găsești, astfel, în același timp și în emisfera nordică și în cea sudică. Aici sosesc adesea turiști pentru a se fotografia chiar pe linia Ecuadorului. Aici pot fi întilniți îndrăgostiți care se îmbrățișează stînd fiecare într-o emisferă.

La drept vorbind, cînd am mers un timp pe linia aceasta a Ecuadorului m-am simțit oarecum dezamăgit. Nu sînt aici nici jungle umede, nici papagali multicolori, nici maimuțe. Peste tot se întinde o cîmpie moartă mărginită de munți cu crestele înzăpezite. Uneori întilnești pe solul acesta pietros cîte un tufiș de aloes. Pe scurt, Ecuadorul nu-ți prea trezește admirația. Nici măcar nu simți aici, așa cum te-ai fi putut aștepta, căldura tropicală. Însă nu e nimic de mirare în asta pentru că Quito este situat la o altitudine de aproape trei mii de metri, în regiunile muntoase care alcătuiesc aproape două treimi din teritoriul statului actual al Ecuadorului.

Înainte vreme, Ecuadorul era mai mare. Însă cu începerea de la 29 ianuarie 1942, în virtutea așa-zisului „protocol de la Rio de Janeiro”, regiunea Amazonului inferior a fost transferată statului Peru. Pînă acum Ecuadorul consideră această hotărîre ca nejustă și lipsită de valabilitate. În numeroase ziare se poate întilni lozincă: „Ecuadorul este și va rămîne țara Amazonului”. Pentru moment însă, peste 60 la sută din locuitorii acestei țări trăiesc în munți.

Sosit la Quito, îți vine în minte fără să vrei imaginea unui oraș spaniol din evul mediu. Străzile sînt strîmte, fațadele caselor dau spre curți interioare, strada

este mărginită doar de un zid neîntrerupt. Rarele ferestre care se deschid spre stradă sînt prevăzute cu gratii. Adesea se pot vedea foste balcoane din lemn închise acum cu scinduri. Ai impresia că la lăsarea serii va sosi aici un „grande de Spania” care va intona, acompaniindu-se la chitară, o serenadă pentru seniorita sa. Însă nu e nici un „grande de Spania” pe aici. Sînt doar „quitenos” — locuitorii orașului Quito și sărăcia lor.

Specialiștii afirmă că pămîntul acesta este foarte bogat în mine-reuri, mai ales de fier, nichel, wolfram. Totuși, deși am parcurs sute de kilometri, nu am întilnit nici o mină, nici o uzină. Ecuadorienii speră să-și creeze propria lor industrie, dar pînă în momentul de față această intenție rămîne doar un vis. La Ministerul pentru dezvoltarea economică ni s-au arătat două volume intitulate: „Planul de dezvoltare națională pentru perioada 1961—1971”. Potrivit intențiilor autorilor acestui plan, în cursul următorilor zece ani, venitul național al Ecuadorului ar trebui să crească cu 70 la sută. Și nu ar fi prea mult dacă

ținem seamă de starea actuală a economiei țării.

Astăzi, economia Ecuadorului depinde de producția unei singure culturi: bananele. „Țara monoculturii” este o expresie care se potrivește minunat Ecuadorului. Dacă recolta este proastă, dacă monopolurile scad artificial prețul de cumpărare, dacă încheie contracte cu o altă țară producătoare de banane, aceasta înseamnă îndată o adevărată catastrofă națională, foamete, șomaj, faliment. Aici domnește compania nord-americană „United Fruit”. Ea monopolizează exportul bananelor din Ecuador. În fiecare an se recoltează în Ecuador două miliarde o sută de milioane de kilograme de banane, și „United Fruit” plătește producătorilor un cent nord-american pe kilogram. Revinzînd apoi aceleași banane, compania încasează o sută zece milioane dolari beneficiu net. Nu înseamnă asta un adevărat jaf?

Am avut posibilitatea să cunoaștem plantațiile de banane către sfîrșitul vizitei noastre în Ecuador, cînd părăsisem partea muntoasă a țării și coborîsem spre regiunile de cîmpie. Petre-

cusem două zile la Guayaquil, unul din cele mai mari orașe ale țării, cu 400 000 de locuitori, unul din centrele comerciale ale Ecuadorului. În portul Guayaquil se află mari nave frigorifice. Majoritatea aparțin companiei „United Fruit”.

Zeci de mii de muncitori agricoli din Ecuador cultivă bananele. Pentru cine? În cartierul de afaceri al orașului își fac publicitate băncile celor mai mari monopoluri din New York și Londra.

Pînă în ultima vreme, cei mai mulți dintre locuitorii Ecuadorului credeau că e imposibil să scuturi lanțurile monopolurilor străine, că lupta împotriva clesțelului gigantic al S.U.A. este sortită eșecului. Exemplul Cubei i-a făcut însă să-și dea seama de propriile lor forțe. Pături din ce în ce mai largi ale populației, o parte importantă din burghezia locală, din cecurile politice influente, se ridică pentru a traduce în fapt o politică națională, pentru eliberarea economiei țării de sub jugul străin.

Lupta organizată pentru independența națională a fost încă de la început legată de lupta pentru democrație și pentru abolirea legilor antidemocratice. Această luptă s-a dovedit rodnică, deși ea nu a obținut abolirea legilor coloniale, creînd însă în schimb diferite organizații, care au avut un rol decisiv în lupta anticolonială și în apărarea intereselor diferitelor pături ale poporului. Victoriile au fost cîștigate cu prețul unor grele sacrificii, în special din rîndurile muncitorilor, ale tinerilor și studenților.

Lupta poporului sudanez pentru independență a dus la victoria cîștigată după o îndelungată și grea bătălie, în cursul căreia au căzut mulți fii ai poporului; țara a fost declarată independentă la 1 ianuarie 1956. Elementele conștiente și lucide știau foarte bine că independența constituie primul pas pe calea construirii unui Sudan democrat, prosper, eliberat de orice formă de dominație politică și economică a imperialismului. Această victorie a trasat ca sarcină apărarea independenței cu greu cîștigate, lichidarea rămășițelor colonialismului, ridicarea de obstacole de netrecut în calea neocolonialismului și continuarea aplicării unei politici antiimperialiste, care să urmărească cu adevărat apărarea păcii mondiale.

Este limpede că asemenea sarcini impun mobilizarea diferitelor pături ale populației, pentru a-și desfășura toată energia și toate capacitățile. Extinderea și consolidarea libertăților democratice constituie o necesitate absolută pentru ca poporul să poată participa activ la victoria țării sale și pentru a se bucura de independența pe care și-a cîștigat-o prin lupte, prin sacrificii și suferințe. Tocmai din cauza aceasta, în perioada care a precedat

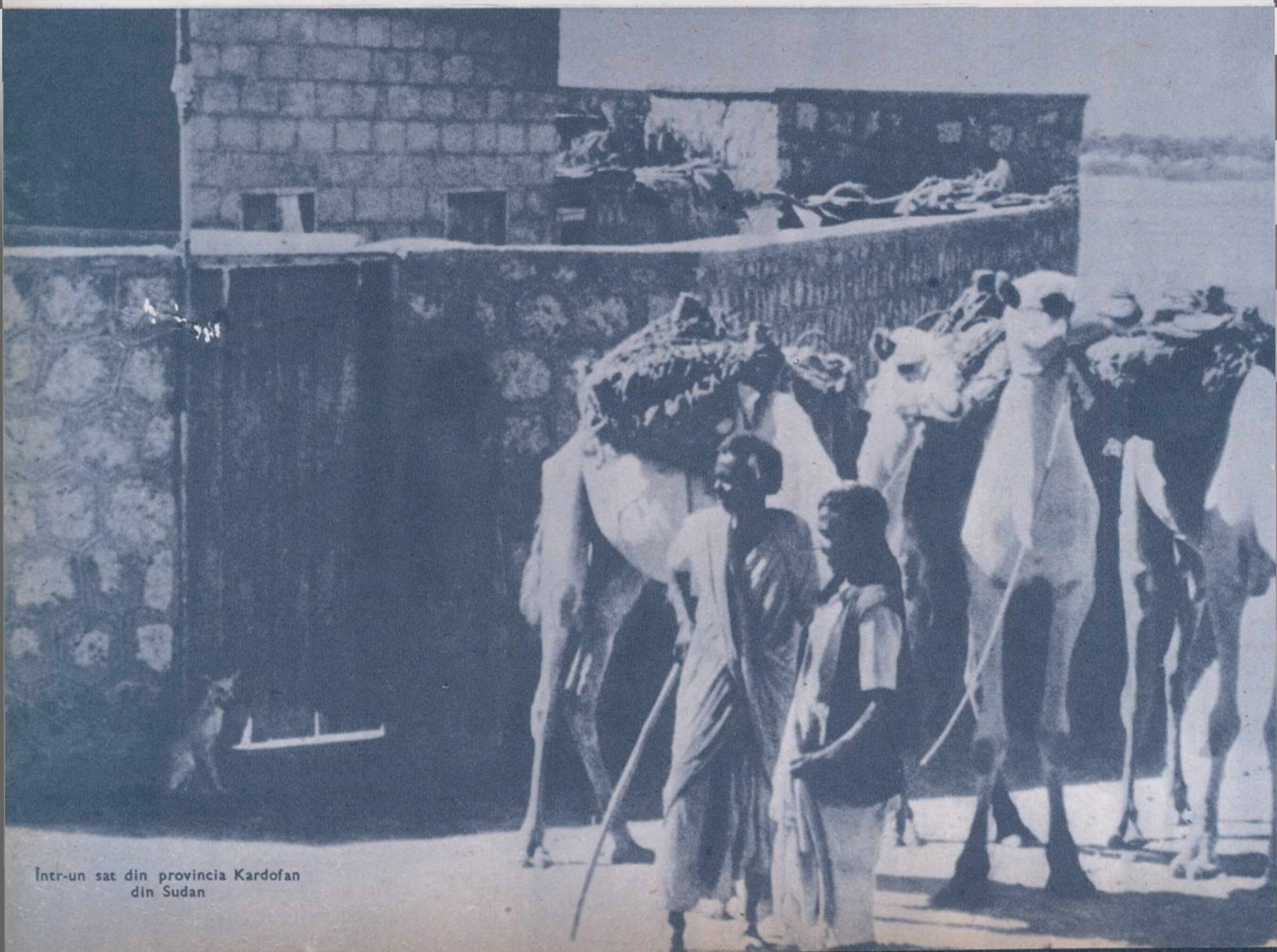
Luptăm pe

POPORUL SUDANEZ TREBUI

obținerea independenței, și în cea imediat următoare, revendicările populare au servit drept bază la elaborarea constituției democratice, la abolirea tuturor legilor antidemocratice impuse de colonialiști și la asigurarea drepturilor democratice. Pentru traducerea în fapt a acestui program a fost constituit un comitet național de apărare a drepturilor cetățenești, alcătuit din reprezentanți ai partidelor naționaliste, ai sindicatelor, din personalități eminente, tineri studenți, avocați. Lupta continuă a poporului a făcut ca primul parlament sudanez ales să voteze în favoarea abolirii totale a legilor antidemocratice impuse de colonialism. Aceasta a constituit o victorie a mișcării populare, care a exercitat presiuni pentru aplicarea imediată a hotărîrii parlamentului. În acea epocă, guvernul a dat dovadă de ezitări și a săvîrșit o gravă încălcare a hotărîrii parlamentului, nepunînd în aplicare această hotărîre. Rezultatul a fost că aceste legi colonialiste au rămas în vigoare și au fost folosite împotriva elementelor democratice, împiedicînd astfel exercitarea în fapt a drepturilor democratice. Poporul și-a continuat cu și mai multă hotărîre lupta pen-

tru cucerirea libertăților democratice, pentru transformarea parlamentului într-o instituție cu adevărat în slujba intereselor populare.

Uniunea tineretului sudanez, creată o dată cu cîștigarea independenței țării, a contribuit activ la organizarea acțiunilor pentru apărarea independenței țării și pentru lichidarea rămășițelor colonialismului, la lupta pentru asigurarea democrației. Pe lîngă participarea sa în fapt la comitetele de apărare a drepturilor cetățenești, ea și-a mobilizat, de asemenea, toți membrii și a dus în rîndul păturilor populare campanii pentru atingerea acestor țeluri. Legile colonialiste nu constituiau numai o amenințare pentru dezvoltarea internă a democrației în țară, ci au fost, de asemenea, utilizate pentru a izola organizațiile de masă de forțele antiimperialiste, iubitoare de pace. Una din aceste legi coloniale interzice, prin prevederile sale, orice fel de contact cu organizațiile internaționale democratice de muncitori, studenți, tineret etc. Chiar și în timpul dominației colonialiste, organizațiile de masă din Sudan nu s-au supus acestor legi reacționare, au luptat fățiș împotriva lor, stabilind contacte cu organizațiile interna-

Într-un sat din provincia Kordofan din Sudan

„Pentru democrație”

SĂ-ȘI GUVERNEZE SINGUR PATRIA SA LIBERĂ

ționale democratice și participând activ la întâlnirile internaționale și la alte evenimente de seamă în favoarea păcii și a independenței naționale. Aceste contacte au fost menținute pînă în ziua de azi, în ciuda tuturor măsurilor represive adoptate împotriva conducătorilor și membrilor sindicatelor și organizațiilor de tineret și studenți. Poporul sudanez este conștient de faptul că încercările imperialismului și ale reacțiunii de a sugruma democrația în țară și de a-l izola de forțele antiimperialiste, iubitoare de pace nu constituie decît un mijloc pentru a continua dominația și exploatarea imperialistă. Imperialiștii, care au fost dați afară din țară, încearcă astăzi să intre pe furiș, și pentru aceasta au nevoie să fie suprimate mișcarea de masă anticolonialistă.

Imperialiștii britanici și din S.U.A. fac tot ce le stă în putință pentru a-și restabili dominația colonială asupra țării noastre cu ajutorul elementelor reacționare care se mențin la putere. Imperialiștii americani acționează cu febrilitate pentru a-și întări influența asupra continentului african, și ei s-au aliat cu guvernul sudanez pe calea așa-zisului ajutor economic. Ei au dus tratative

în mare secret pentru instalarea de baze militare în Sudan. Poporul sudanez se opune cu hotărîre acceptării ajutorului american, care este legat de condiții politice în atît de mare măsură încît el nu reprezintă un ajutor efectiv pentru dezvoltarea economică a țării. Atitudinea fermă adoptată de poporul sudanez împotriva instalării de baze militare în țară a împiedicat guvernul nu numai să accepte, ci și să vorbească în public de această problemă. Guvernul reacționar s-a străduit prin toate căile să obțină reprimarea opoziției populare, a căutat să obțină acceptarea ofertelor americane și a mers pînă la a se împotrivi funcționării reglementare a parlamentului din cauza opoziției care se manifestă în rîndurile deputaților împotriva unor asemenea planuri. Din aceeași cauză, autoritățile știrbesc mereu drepturile democratice ale poporului.

Poporul și în special oamenii muncii au desfășurat o luptă hotărîtă împotriva ajutorului american, pentru democrație și apărarea independenței. Au fost declanșate greve fără precedent în Sudan și au fost organizate manifestații în întreaga țară cu participarea

celor mai diferite pături ale populației, în special ale tinerilor și studenților. În fața uriașei mișcări populare, imperialiștii și reacționarii nu au găsit altă cale pentru a-și pune în aplicare proiectele lor criminale decît aceea de a încerca să suprimă mișcarea populară, să interzică organizațiile de masă, închipuindu-și că astfel vor reuși să înăbușe orice opoziție.

Recurgînd la ultima lor carte, imperialiștii, în colaborare cu guvernul reacționar, au pus la cale lovitura de stat din 17 noiembrie 1958 și au prelat puterea ofițerilor reacționari din cadrele armatei. La 17 noiembrie, în locul deschiderii parlamentului s-a săvîrșit lovitura de stat reacționară, care a avut drept urmare un regim întunecat de dictatură.

Pentru a-și pune în aplicare scopurile, primul lucru pe care l-au făcut imperialiștii prin lovitura lor de stat a fost lichidarea parlamentului, interzicerea partidelor politice și restrîngerea vieții democratice. După aceste măsuri și de abia atunci, guvernul militar a avut curajul să anunțe acceptarea ajutorului american, dînd astfel mînă liberă imperialismului american în țară. Imperialiștii știau foarte bine că fără persecutarea elementelor democratice și antiimperialiste ei nu ar fi fost niciodată în măsură să-și realizeze planurile criminale. Sindicatele, organizațiile de tineret și alte organizații de masă, precum și principalele ziare progresiste au fost interzise, „starea de urgență” a fost proclamată și s-au promulgat legi fasciste. Așa-numita lege de apărare a Sudanului a dat posibilitate aparatului de stat și poliției să aresteze cetățeni și să-i dețină fără motive legale și chiar să-i condamne la moarte pe cei care fac parte din partide politice care se opun guvernului.

În cadrul acestei legi, mulți patrioți au fost arestați din rîndurile conducătorilor sindicatelor, conducătorilor tineretului și organizațiilor studențești care au fost supuse unor restricții severe. Secretarul general și alți conducători ai Federației sindicale au fost arestați în mod ilegal, au fost trimiși spre judecată unui tribunal militar secret, fără a avea posibilitatea de a se apăra și au fost condamnați la închisoare. Uniunea tineretului sudanez a fost nu numai interzisă, ci și-a văzut bunurile confiscate, iar conducătorii săi, printre care secretarul general, au fost arestați timp de luni de zile. Sub acest regim de teroare poporul și tineretul sudanez nu au cedat și au continuat o luptă eroică pentru a restabili democrația și apăra independența țării. În pofida legilor fasciste, poporul a manifestat, oamenii au organizat greve. Studenții, credincioși tradițiilor lor, au organizat de asemenea greve, manifestații și au cerut în repetate rînduri reîntoarcerea trupelor în cazărmi, restabilirea vieții democratice. De fiecare dată cînd asemenea acțiuni au fost realizate, tinerii au fost arestați, concediați, exmatriculați din facultăți și poliția s-a datat la acțiuni represive severe împotriva manifestațiilor, chiar și împotriva participantelor la manifestațiile convocate de organizații feminine — lucru care s-a întîmplat pentru prima dată în Sudan. Ofițerii patrioți din armată au sprijinit revendicările populare și în mai multe rînduri au trecut la acțiune pentru a

obține o schimbare a acestui regim tiranic. Mai mulți ofițeri au trebuit să demisioneze, au fost aruncați în închisoare și 5 dintre ei au fost chiar executați. În ciuda acestor represii, opoziția se consolidează pe zi ce trece și poporul stabilește unitatea de acțiune în lupta pentru restabilirea suveranității țării și democrației.

Tinerii și studenții care trăiesc sub un asemenea regim dictatorial au rămas credincioși cauzei poporului lor și principiilor pentru care ei au început să lupte. Militînd pentru a obține restabilirea democrației și apărarea independenței, ei își continuă activitatea lor patriotică, contribuind în deplină solidaritate cu toți ceilalți participanți la acțiunile pentru independență și pace în întreaga lume.

În aceste condiții grele, ei au participat la diferite evenimente internaționale, cum ar fi Forumul Mondial al Tineretului, Festivalurile mondiale ale tineretului și studenților și diferitele seminarii. Convinși că lupta lor este de nedespărțit de cea a fraților lor de pe continentul african și din restul lumii, ei își manifestă neobosit solidaritatea, prin acțiuni concrete, în ciuda represiviilor puse la cale de guvern. În timpul agresiunii imperialiste împotriva Republicii Congo, ei și-au exprimat solidaritatea cu poporul congolez și au condamnat poziția rușinoasă adoptată de guvernul militar. După asasinarea primului ministru Lumumba au fost organizate, în întreg Sudanul, manifestații, în cadrul cărora s-a exprimat poziția fermă adoptată de poporul și tineretul din Sudan alături de frații lor din Congo și în cadrul cărora au fost condamnați imperialiștii și lacheii lor. Guvernul militar, instrument al imperialismului, i-a atacat pe manifestanți și a întemnițat un tînăr. În semn de solidaritate cu eroicul popor algerian, ziua de 1 noiembrie a fost marcată de manifestații la care au luat parte tineri, studenți, muncitori și reprezentanți ai diferitelor pături ale poporului. Uniunea tineretului sudanez a participat, de asemenea, la constituirea Comitetului internațional de solidaritate cu Algeria.

Lupta poporului și tineretului sudanez pentru un regim democratic, împotriva guvernului militar proimperialist are drept scop apărarea independenței Sudanului și dezvoltarea progresistă a țării, împiedicată de actualul regim antidemocratic. Victoria poporului sudanez va întări solidaritatea sa cu toți cei care luptă împotriva imperialismului, în special pe continentul african. Într-un Sudan democrat va fi mai ușor să se manifeste o solidaritate concretă, așa cum a fost înainte de lovitura de stat militară.

În lupta pentru democrație, poporul, tineretul și studenții sudanezi nu sînt singuri; ei simt solidaritatea deplină a forțelor antiimperialiste și iubitoare de pace, naționale și internaționale. În mai multe rînduri, Federația Mondială a Tineretului Democrat a chemat tineretul lumii să-și manifeste solidaritatea față de cauza poporului sudanez. Astăzi, cînd forțele antiimperialiste iubitoare de pace sînt mai puternice și cînd se dezvoltă solidaritatea internațională, tineretul și studenții sudanezi se simt mai siguri de victorie în greaua luptă în care sînt angajați.

Februarie 1962

O nouă serie de tineri și tinere, absolvenți ai Institutului agronomic „N. Bălcescu” din București, părăsesc băncile sălilor de curs, laboratoarele, terenurile experimentale pentru a pleca pe ogoare, în unitățile agricole de producție.

Printre cei din noua promoție de ingineri agronomi se află și utemistul Iosif Măianu. Începutul acestei primăveri, a anului 1962, anul încheierii colectivizării agriculturii, e totodată începutul activității sale de inginer agronom, ca sprijinitor al colectivizatorilor în lupta pentru obținerea unor producții tot mai mari, pentru dezvoltarea și întărirea economică-organizatorică a gospodăriei colective.

Repartizat să lucreze la G.A.C. „Steagul roșu” din comuna Roșiori, raionul Urziceni, n-a mai stat în București pînă la 10 martie, dată cînd trebuia să înceapă munca în colectivă, ci a plecat mult mai devreme.

La 26 februarie, tînărul inginer agronom s-a prezentat la gospodărie. L-au primit cu bucurie membrii consiliului de conducere, brigadierii, colectiviztii.

— Fii binevenit în mijlocul nostru, tovarășe inginer, au fost primele cuvinte cu care l-a întîmpinat comunistul Ion Răducanu, președintele colectivei.

— Fii binevenit! i-a urat fiecare colectivist. Înconjurat de dragostea și stima colectiviztilor, Iosif Măianu a început munca.

Și cite nu sînt de făcut într-o gospodărie colectivă în prag de primăvară!

Gospodăria colectivă „Steagul roșu” din Roșiori e tînără, în primii ani de activitate. În iarnă familia lor a crescut. Era deci nevoie de noi măsuri privind organizarea brigăzilor, echipelor. Cu aceasta a început munca tînărului inginer.

Iată-l, citeva zile, cutreierînd cîmpurile gospodăriei, pentru a le cunoaște. Ce culturi au fost semănate anul trecut? Ce culturi trebuie însămînțate anul acesta pentru ca, aplicîndu-se întregul complex de măsuri agrotehnice, cîmpurile să dea cît mai multe cereale? Acestea au fost primele întrebări ale tînărului inginer.

Pentru însămînțările de primăvară terenul trebuia pregătit. Cel arat din toamnă a fost discuit, grăpat. O parte urma să fie arată acum. Din zori și pînă-n seară Iosif Măianu era pe cîmp, alături de colectiviztii. Dădea sfaturi, urmărea să se execute lucrări de calitate.

Pe una din tarlale ara tractoristul Ion Oprea. Spre deosebire de ceilalți membri ai brigăzii a X-a de tractoare de la S.M.T. Eliza Stoenști care deservește gospodăria colectivă din Roșiori, Ion Oprea nu dădea atenție calității lucrărilor pe care le executa. Dar slaba calitate a lucrărilor n-a scăpat inginerului agronom. O discuție la fața locului cu șeful brigăzii de mecanizatori, Stelian Frangulea, cu alți tovarăși de la S.M.T. și tractoristul Ion Oprea a trebuit să refacă lucrarea executată în condiții necorespunzătoare. Vestea s-a răspîndit repede în toată comuna.

Cu mult drag, cu stimă primesc colectiviztii povețele inginerului agronom

AGRONOM

— E inimos inginerul nostru, spuneau colectiviiștii.

Și într-adevăr, aveau dreptate. Iosif Măianu, din primele zile ale stabilirii sale în comuna Roșiori, a fost prezent în viața comunei. Iată un fapt, un fapt din multe.

Un timp, citeva zile a plouat într-una. Apa începuse să bălțească. În apropierea comunei, apele bălții, în care colectiviiștii amenajaseră un heleșteu, creșteau văzînd cu ochii. Într-o zi au rupt digul. Apele amenințau o bună porțiune de teren. La chemarea organizației de partid, inginerul agronom, utemistul Iosif Măianu, împreună cu Lazăr Ceapă, secretarul organizației U.T.M. din comună, au pornit primii — alături de un grup de comuniști și utemiști — să infrunte furia apelor. Ore de încordare. Dar îndirjirea, munca lor înflăcărată au învins. Digul a fost refăcut. Apele au fost stăvilite.

În după-amiezile cînd nu se putea munci în cîmp, din cauza timpului nefavorabil, inginerul era tot în mijlocul colectiviiștilor. Iată-l, la căminul cultural, vorbind colectiviiștilor despre felul cum trebuie lucrat pămîntul, pentru a se putea obține de pe cele 400 de hectare prevăzute în plan cite 5 000 kg de porumb boabe la hectar în cultură neirigată. Sau, în altă zi, vorbind despre măsurile agrotehnice ce trebuie aplicate pentru realizarea unei producții mari de sfeclă de zahăr.

Ajutat de organizația de partid, inginerul agronom Iosif Măianu a organizat, cu sprijinul consiliului de conducere al gospodăriei colective, un lot experimental pe care lucrează mulți tineri. Ce se experimentează aici? Două obiective și-au propus. Să stabilească care e cea mai indicată densitate la hectar a porumbului — ținînd seamă de condițiile locale — și ce soi de porumb hibrid e mai bun pentru terenurile din Roșiori, soiul timpuriu, semitimpuriu sau precoce? Sînt întrebări la care rezultatele muncii tinerilor colectiviiști vor da cu siguranță răspuns.

Dar în viața satului nu e numai munca pe ogoare. Colectiviiștii au și alte preocupări. De aceste preocupări e cuprins și Iosif Măianu. Iată-l la repetițiile brigăzii artistice de agitație. Tinerii din Roșiori vor reprezenta comuna la un concurs ce se va desfășura la Urziceni, reședința raionului. Utemistul Măianu e dornic ca tovarășii din organizația din care și el face parte să se prezinte cit mai bine. Citeva sfaturi, mici rețușuri la interpretarea unor texte.

O dată cu primăvara începe să se schimbe și înfățișarea comunei. Înverzesc și înfloresc pomii. Gospodinele văruiesc casele, gardurile. Sînt de făcut în comună și alte lucruri pentru înfrumusețare: curățatul fîntinilor, amenajarea ulițelor, a „Aleii gospodăriei“, cum denumesc localnicii aleia ce duce la sediul gospodăriei. În toate aceste acțiuni, precum și în aceea a organizării taberei pentru brigada de tractoare, inginerul agronom Iosif Măianu e mereu prezent. Aci, în mijlocul colectiviiștilor, pe ogoarele mănoase, Iosif Măianu împărtășește, alături de colectiviiștii care-l prețuiesc, primele bucurii la început de drum, primele satisfacții ale muncii de agronom.

NICU PETRESCU

Înca dis-de-dimineață pe agronomul nostru îl găsești pe ogoare discutînd, sfătuindu-se cu colectiviiștii

Foto GH. VINTILĂ

UL NOSTRU

Seara. În cort, geologii se apleacă deasupra hărții. Se elaborează itinerarul de a doua zi

Fotoreportaj special de la agenția de presă „Novosti” pentru ediția în limba română a revistei „Tineretul lumii”

Fratele-ti este
VINTUL *si* **SOARELE**

Zi obișnuită de lucru

Geologii sovietici străbat nisipurile din Asia mijlocie și munții Pamirului, tundra și potecile din taigaua siberiană. Rămân tot mai puține pete albe pe hărțile geologice, pământul își dezvăluie tot mai generos comorile sale.

Diamantele din Iakuția, petrolul din Bașkiria, gazele din Buhara, minereurile din Siberia — multe sînt noile bogății prospectate în ultimii ani de geologi.

... Zapoliarie. Lacurile Hantai. Izvorul riului Hantaika. De aci a început itinerarul expediției pentru prospectarea petrolului din Norilsk, organizată de Universitatea de stat din Moscova. Urma să prospectăm și să studiem zonele favorabile unei posibile acumulări de petrol și gaze în raionul Norilsk.

La început drumul nostru străbătu lacul, apoi continuă pe râul Hantaika și pe malurile lui. Este un rîu cu un debit de apă bogat, dar cu „surprize”: la unul din praguri barca s-a răsturnat și am fost nevoiți să ne luăm rămas bun de la o parte din rezervele noastre de pline, zahăr, ceai, pesmeși... Dar și tundra îți alimentează pe geologi cu lucruri gustoase: aci se găsesc din belșug pește, ciuperci, fructe... Ostenim cit e ziua de mare, sîntem udați de ploaia deasă, dar nimic nu poate stăvilii cîntecul nostru vesel:

*Sus fruntea geolog, fii tare geolog,
Căci frate-ți este vîntul și soarele...*

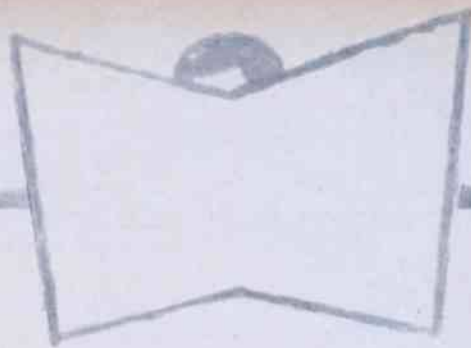
Iar serile, după cină și ceaiul aromat de merișoare, discutăm între noi, povestim istorioare nesfîrșite sau ne gîndim pur și simplu la ale noastre. Anatoli Burikin visează să dea anul acesta toate examenele pentru anul V și VI și să termine înainte de termen, prin corespondență, facultatea din cadrul Institutului de petrol „Gubkin” din Moscova... Acest muncitor șlefuitor are perspective pe deplin reale de a deveni inginer.

Seara e pe sfîrșite... Cel care n-a rătăcit pe potecile geologilor greu poate înțelege cît de bine dormi sub acoperișul cortului sau în sacul de dormit.

**Text și fotografiile de
IVAN GHENIK**
membru al expediției

La unul din pragurile riului Hantaika

ПРОЛЕТАРИИ ВСЕХ СТРАН СОЮЗНИТЕЛИ!

МОСКОВСКИЙ КОМСОМОЛЕЦ

Орган МК и МГК ВЛКСМ

○ CONVERSAȚIE ÎNTR-O BUNĂ DIMINEAȚĂ

Pe cititor noi l-am întâlnit de multe ori la discuțiile și reuniunile organizate pentru a afla ecoul muncii redacției noastre. Noi îi ascultăm cu multă atenție sfaturile, facem tot ce ne stă în putință pentru a ține seamă de dorințele sale, pentru a-i satisface cererile. Hai să stringem și mai mult legăturile noastre, ne-am zis.

Și iată că într-o bună dimineață am mers la un oficiu poștal pentru ca, împreună cu factorul, să batem la ușa unuia dintre cititori. Îi vom spune: „Scuzați de deranj. Vrem să facem cunoștință. Eu sînt un corespondent al ziarului. Și d-ta, d-ta cu ce te ocupi?”

Și întocmai am făcut ieri...

La ora aceea, Poșta mare din Moscova era pustie. Ghișeele închise. Cutiile poștale galbene stăteau deschise. Domnea tăcerea. Numai în sala cea mare de alături, la serviciul de abonamente, sesimte mirosul specific al ziarelor care tocmai au ieșit din tipografie. Ziarele trec cu repeziune din mînă în mînă.

— Se expediază „Moskovski Komsomolet”! auzim vocea dispecerului nevăzut.

...Merg împreună cu Anea Zaharova pe trotuarul acoperit cu un strat subțire de zăpadă. Gheața din timpul nopții se topește sub tălpile noastre. Anea merge repede. Geanta sa, încărcată de ziare și reviste, îi atîrnă greu de umăr.

Fularul i se potrivește cu bujorii din obraji. Aceasta din cauza frigului și a mersului ei voinicesc.

Anea se grăbește. Mă privește dintr-o parte — ce caut eu acum, lângă ea, atît de devreme dimineața? Îi spun care este scopul călătoriei mele matinale. Și atunci dă din cap în semn de aprobare: „Bună idee!” Și deodată adaugă, parcă puțin timidă: „Și eu citesc ziarul dv.”...

Ei îi plac mai ales articolele ca cele pe care le-am publicat de curînd la rubrica „Semne bune”. Ce bine e, spune ea, cînd ne ajutăm unii pe alții, cînd nu rămînem indiferenți! Citind asemenea articole, simțim cum vrei să faci ceva bun, să faci cuiva un serviciu, să-i vii în ajutor. De altfel, oameni inimoși, de nădejde, nu sînt puțini pe la noi. Anea însăși, de pildă, are numai 25 de ani, dar în viața ei a văzut multe...

Tînăra își încetinește puțin pasul. Se pare că sînt unele amintiri mai grele, mai apăsătoare decît orice greutate fizică. Era în 1946, primul an după sfîrșitul războiului. Anea se reîntorsese din pribegie cu mama sa. Tatăl ei murise pe front. Ele avuseseră de gînd să se întorcă în satul lor natal, la Gaskovo, dar sătucul acesta nu mai exista, hitleriștii transformaseră în ruine casele de pe colinele de acolo.

Nu există însă rîni

care să nu se cicatrizeze, cîmpuri pe care să nu le acopere iarba, case care să nu se poată reconstrui. Oameni cinstiți și muncitori sînt pretutindeni. Ei și-au împărțit cu Anea și cu mama ei plinea și adăpostul lor, apoi le-au ajutat să-și clădească o căsuță... Au fost oameni de inimă. I-au ajutat Anei să-și termine școala de șapte ani, apoi cînd ea a plecat la Moscova la lucru și pentru a urma cursurile școlii serale...

Sămînța care cade pe un teren rodnic răsare cu timpul. Sămînțele binelui sădite într-un suflet dau grabnic roade.

„Am primit un aviz. Dar eu, măicuță, sînt bătrînă... N-ai vrea tu să-mi aduci pensia?” Poți s-o refuzi? Sau o altă bătrînă îți spune: „Ce grea e scrisoarea asta. E, desigur, de la nepoțica mea, care-mi scrie. Însă eu nu mai pot să citesc. Văd prost. N-ai putea să întirzii două minute să mi-o citești?” Desigur, factorul trebuie să accepte. Dar mai sînt și oameni care scriu o scrisoare și uită s-o pună la cutie. O zi, două zile trec astfel, și în timpul acesta destinațarul așteaptă... Așa că e mai bine să le propui singură, fără să mai aștepti:

— Aveți scrisori de pus la cutie? Dați-mi-le mie, mă duc direct la Poșta mare.

Și Anea nu e singura care se poartă astfel. Toți membrii brigăzii sale fac la fel. Brigada aceasta este foarte unită. Tineretele fete se ajută între ele. Dacă vreuna dintre ele nu a putut distribui toate scrisorile, vine cealaltă și o ajută. Cînd Tanea Kudreavțeva a anunțat că va părăsi lucrul pentru că trebuie, dimineața devreme, să-și ducă copilul la creșă, tovarășele sale s-au consultat între ele și au spus: „Tu ai să vii la lucru puțin mai

tîrziu. Îți vom ține noi locul”.

Cînd Anea și-a reluat lucrul o dată după ce fusese bolnavă, tovarășele sale s-au hotărît să deservească ele cartierele cele mai depărtate și să-i lase ei unul singur, cel mai apropiat...

Tovarășele ei de lucru i-au devenit dragi în acești cinci ani. Cîți-au lipsit cînd a fost la Teliograd! Fusese trimisă acolo de Poșta mare din Moscova pentru a împărtași experiența sa de muncă factorilor de pe pămînturile deștelenite.

...Anea se oprește deodată și deschide ușa unei case mari de pe strada Kirovskaia.

— Aici locuiește unul dintre cititorii dv., spune ea. Intrați.

Mă privește deodată cu ochii mari, văzînd că clatin negativ din cap.

— Da' parcă voi ai...
— Însă primul cititor atent și credincios al ziarului nostru ești dumneaei, Anea.

La început rîde cu poftă, apoi spune printr-o hohote:

— M-ai păcălit, bată-te să te bată!

...I s-a desprins basmau roșie. O înnoadă acum din mers, nu are timp, oamenii își așteaptă scrisorile de dimineață. Aproape că-mi vine greu s-o urmez.

— Ce-ar fi dacă ți-aș spune la revedere? Am pâlăvrăgit destul. Și pe urmă d-ta mergi atît de încet, spune Anea.

O privesc depărtîndu-se. Acum a intrat într-o casă. Îi aud tocurile sunînd pe treptele scării. Și apoi, tăcere. S-a oprit, desigur, în fața unei uși.

S. ALEKSANDROVA

Filles de France

„DE CE SÎNTEM PENTRU
COMUNIȘTI?”

Aceasta e o întrebare asupra
căreia ne-am hotărît să
discutăm

„Ericsson” este o societate de telefoane care numără în total 1 645 de salariați, dintre care 927 de femei. Printre acestea, 80% sînt fete tinere sub 20 de ani. Uzina acestei societăți este situată într-un cartier muncitoresc, Colombes, aproape de gară, de stadion și avînd ca vecini întreprinderile „Kleber-Colombes”, „Facel”, „Pilot” și altele.

Mai întîi am cunoscut-o pe Claudine, o brunetă de 17 de ani, entuziasată și pasionată, de curînd aderentă la lupta P.C.F. și U.J.F.F. (Uniunea tinerelor fete din Franța).

Claudine îmi prezintă alte două perechi de ochi frumoși, care trădează o mare oboseală, fețe palide, încadrate de coșițe lungi: Ariane și Odette.

Nu au liber decît douăzeci de minute, tocmai timpul necesar pentru a înghiți o tartină și a schimba cîteva vorbe în legătură cu jumătatea de zi care a mai rămas: „Înțelegeți, în fiecare dimineață trebuie să plec la ora 6 și jumătate, pentru a mă înapoi abia la ora 18,30; sînt vîlăguită”. „Mașinile la care lucrăm ne omoară! Mereu mai repede, mai repede! Trebuie să fac 700 de piese la oră, la

fiecare cinci secunde cite una. Și pentru ce plă-tă? „E simplu, deviza patronilor este: Mun-cește fără a fi plătită. Este de neînchipuit!”

Pentru această mun-că de galeră, pentru un salariu de mizerie, ele cîștigă foarte puțin; Claudine, din cauza redu-cerilor datorită vârstei, încasează și mai puțin. Este o nedreptate că acesteia i se face un scăzămînt din cauza vâr-stei fragede cînd în pro-ducție i se pretinde ace-lași randament ca tu-turor — spun revoltate celelalte. Dorința lor înaintea de toate este mă-rirea salariului, fără a uita micșorarea caden-ței de lucru... În pri-vința aceasta, Odette adaugă: „Pentru ca a-ceastă stare de lucruri să se schimbe, trebuie să ne unim”.

„Ce credeți voi des-pre partidul comunist, despre comuniști?”

Ariane este o foarte proaspătă membră a P.C.F. și U.J.F.F. Ea afirmă cu hotărîre: „Par-tidul apără pe munci-tori și este singurul par-tid care face acest lu-cru. Iată pentru ce am intrat în rîndurile lui”.

Odette este de acord: „Comuniștii sînt cei care susțin interesele po-popului”.

Am hotărît o nouă întîlnire.

Părăsindu-le, desco-păr, nu fără mîndrie, simpatia lor, încrederea pe care mi-o acordă datorită faptului că sînt de la un ziar al partidu-lui comunist. Ele sînt de acord să meargă pe dru-mul nostru, căci știu, în primul rînd din școala vieții, că niciodată co-muniștii nu le-au înșe-lat. Acesta este moti-ful pentru care Clau-dine și Ariane au in-trat în partid. Bunicul Odettei a fost comunist. Vorbește despre el cu dragoste și admirație.

Astăzi, miercuri, dis-cuția continuă... Micul nostru grup a crescut cu o a doua Claudine, o

fată foarte hotărîtă; ea face parte din comitetul antifascist al întreprin-derii.

Crimele O.A.S. din Algeria, pericolul fas-cist, condițiile grele de viață rîmîn grijile lor cele mai importante. Pa-ce în Algeria? Ce bucurie va fi pentru noi, co-muniștii, care am lup-tat din prima zi împo-triva războiului inutil și sîngeros. Încetarea focului în Algeria este fructul luptei dirze a

poporului algerian, este rezultatul protestelor hotărîte ale oamenilor muncii francezi, al gre-velor lor, al acțiunilor lor, este fructul indignă-rii oamenilor cinstiți din toate țările. Este și victoria fiecăreia dintre aceste tinere. Pentru pa-ce, cum spuneai tu, Odet-te, trebuie unitatea cla-sei muncitoare.

Ne strîngem mîinile. Ne vom revedea, deoare-ce discuția noastră este foarte interesantă.

TINERII MUNCITORI DIN INDIA ÎȘI PREGĂTESC O CARTĂ A REVENDICĂRILOR

În decembrie 1961 a fost convocată la Bom-bay o conferință a tinerilor muncitori, organi-zată din inițiativa Fe-derăției tineretului din întreaga Indie și a Con-gresului panindian al sindicatelor (AITCU). Această conferință a în-tocmit o Cartă a reven-dicărilor, expunînd în mod concret și limpede chestiunile care frămîn-tă pe tinerii muncitori din India actuală.

Conferința a constat cu regret că sistemul de asigurare a muncii, pre-gătirea profesională și tehnică, sportul și acti-vitatea culturală sînt încă foarte puțin extinse în rîndul tinerilor munci-tori din India, în ciuda eforturilor diferitelor organizații. Măsurile po-zitive adoptate pentru a satisface nevoile cre-scînde ale lor sînt nefin-destulătoare. Conferința își exprimă acordul to-tal cu diferitele reven-dicări ale organizațiilor de tineret în vederea realizării unor progrese care să ducă la îmbunătățirea condițiilor de muncă și de trai ale tinerilor muncitori.

Luînd în considerare caracterul acestor reven-

dicări și condițiile spe-cifice de muncă ale tinerilor muncitori din In-dia, conferința inten-ționează să prezinte spre discutare următorul pro-iect de Cartă a reven-dicărilor, urmînd ca el să fie aprobat de Conferin-ța panindiană care va avea loc în cursul anu-lui 1962:

PROIECT DE CARTĂ A REVENDICĂRILOR

(text-rezumat)

1. Cu privire la secu-ritatea muncii:

a) securitatea muncii trebuie garantată pentru toți ucenicii și celelalte categorii de tineri munci-tori, dacă va fi necesar, prin elaborarea unei legi speciale în acest sens;

b) ucenicii și ceilalți tineri muncitori trebuie să beneficieze de aceleași perioade de concediu, de alocații și de toate cele-lalte drepturi acordate muncitorilor adulți;

c) trebuie să li se ga-ranteze locul de muncă tinerilor ucenici și tinerilor muncitori în ramu-rile în care și-au efec-tuat pregătirea, în întreprinderile în care au învățat meseria;

d) tinerilor muncitori nespecializați trebuie să

li se acorde toate posibi-litățile pentru a obține calificarea;

e) trebuie suprimate toate măsurile restricti-ve în ce privește căsăto-riile între tinerii munci-tori și căsătoria nu tre-buie în nici un caz să fie folosită de cercurile patronale drept pretext pentru concedierea munci-torilor;

f) trebuie garantată plata indemnizațiilor.

2. În ce privește posi-bilitatea de a studia:

a) trebuie să li se a-corde tinerilor muncitori mai multe posibilități și avantaje pentru a-și con-tinua studiile și a urma cursurile de pregătire profesională, alți teore-tice cît și practice, fără ca situația lor financiară să se schimbe;

b) trebuie organizate cursuri serale de învățămînt profesional și gene-ral pentru ca tinerii munci-tori să poată învăța mai bine meseria și îm-bunătăți calificarea pro-fesională fără a-și înceta munca;

c) trebuie create posi-bilități tinerilor munci-tori care doresc să obțină o calificare mai înaltă și care dau dovadă de aptitudini pentru studii;

d) trebuie sporite nu-mărul și valoarea burse-lor și indemnizațiilor acordate tinerilor munci-tori provenind din rîn-durile clasei muncitoare și din familiile din pă-turile mijlocii.

3. În ce privește drep-turile culturale:

a) activitățile cu ca-racter social din uzine și întreprinderi cad în sarcina comitetelor alese în mod democratic de tinerii muncitori și tre-buie alocate sume im-portante pentru măsu-rile cu caracter social;

b) trebuie create posi-bilități pentru vînzarea de cărți în fiecare uzină și instituție;

c) difuzarea ziarelor și a altor publicații tre-buie încurajată;

d) trebuie susținută de către conducerea întreprinderilor crearea de cluburi pentru răspîndi-rea artei teatrale, tre-buie create posibilități

speciale tinerelor talen-te de a se dezvolta în viitor.

4. Cu privire la sport:

a) în cartierele locuite de muncitori să fie ame-najate, prin grija condu-cerilor întreprinderilor în colaborare cu autori-tățile, terenuri de sport;

b) patronii vor trebui să se preocupe de activi-tatea sportivă în întreprinderile pe care le conduc;

c) toate cluburile spor-tive pentru tinerii munci-tori trebuie conduse de comitete alese în mod democratic de către ti-nerii muncitori;

d) trebuie acordate sportivilor și participan-ților la competițiile sportive posibilități pen-tru dezvoltarea viitoare;

e) trebuie acordate compensații și garan-tat salariul tinerilor munci-tori care au fost răniți în cursul jocurilor și competițiilor etc. și e-ventuala lor incapacita-te nu trebuie în nici un caz să constituie un pre-text pentru concedierea sau pierderea lucrului.

5. Trebuie democratizate centrele sociale de pe lîngă guvernele sta-telor și asigurată parti-ciparea tinerilor munci-tori la activitatea lor; trebuie puse la dispozi-ția acestor centre fon-duri sportive și numărul lor sportiv.

6. Trebuie intensifi-cată construirea locuin-țelor și o parte a locuin-țelor din totalul celor construite rezervată pen-tru cei care le merită și au mai multă nevoie. Trebuie acordate impru-muturi cu dobînzî mi-nime tinerilor căsătoriți pentru a le da posibili-tatea să-și construiască locuințe. Trebuie create hoteluri și pensiuni pen-tru tinerii muncitori necăsătoriți.

7. Este necesară crea-rea unui organism pen-tru stabilirea planurilor în vederea dezvoltării viitoare și a coordonării tuturor activităților cu caracter social în întreaga țară în colaborare cu reprezentanții sindica-telor și cu tinerii munci-tori.

prefaceri...

Vasile Micbătrîn este cel mai vîrstnic muncitor din fabrică.

È tîbăcar. A cunoscut viața în tîbăcăriile de altădată, cea descrisă atît de zguduitor de Geo Bogza. Acum Micbătrîn lucrează la o mașină modernă — o muncă ușoară, de mare productivitate.

— De m-ar lăsa bătrîneța, aș lucra încă treizeci de ani în fabrica noastră, spune el. Cîte s-au mai schimbat la noi! Și locurile, și oamenii... Pe vremea lui, Filderman, fostul patron, se bătea cu pumnii în piept: „Mă, dacă n-aș fi eu, ați muri de foame”. Iată că patronul nu mai este, iar noi trăim cum nici nu visam. Iar fabrica... sau mai bine du-te dumneata și vezi.”

Acum director al Fabricii de piele și încălțăminte „Partizanul” din Bacău este Dumitru Popa. A fost cizmar, și mulți alți foști muncitori ocupă funcții de răspundere — maiștri, șefi de brigadă

sau de sector, alții au ajuns ingineri. Ei conduc treburile fabricii și o gospodăresc cu pricepere. Introduc noi procedee tehnologice, studiază creșterea producției, iau măsuri tehnice-organizatorice care ridică mereu calitatea produselor.

O statistică arată că aici anul acesta se va produce încălțăminte de peste 10 ori mai multă ca în 1938, anul „mariei prosperității” a economiei burgheze de la noi. În anii regimului democrat-popular halele de producție s-au reconstruit. Au dispărut cocioabele de lemn roase de carii, care adesea „luau foc” peste capetele muncitorilor numai ca patronul să-și încaseze primele de asigurare. Au fost aduse aici sumedenie de mașini moderne. Anual statul face investiții importante pentru dezvoltarea producției acestei întreprinderi. Oamenii fabricii contribuie la dezvoltarea producției, la îmbunătățirea calității

produselor. Acestea sînt cele două imperative ale strădaniilor lor: cu aceleași suprafețe de producție să dea tot mai multă încălțăminte și de cît mai bună calitate.

Grupul de ingineri din fabrică au făcut studii amănunțite, avînd ca obiectiv dezvoltarea capacității de producție. Rezultatul? La secția de încălțăminte, producția s-a dublat față de acum doi ani. Cum? S-a refăcut fluxul tehnologic, organizîndu-se lucrul pe benzi de producție, au fost instalate zeci de mașini de lustruit, de ștanțat, de cusut talpa, de fixat tocurile. Acolo unde a fost nevoie s-au introdus în procesul tehnologic unele operații noi, care au dus la realizarea unor produse superioare. Această acțiune de modernizare continuă. În următorii ani tot utilajul va fi înnoit cu cele mai moderne mașini din industria încălțăminte, iar

fabrica va avea pe aceleași suprafețe o producție dublă.

Sînt nenumărate dovezi ale grijii colective, ale conștiinței socialiste față de bunul mers al treburilor din fabrică. Iată numai unul. S-a observat, cîtva timp în urmă, că sînt unii croitori de piele care obțineau rezultate mai slabe. Într-o consfățuire de producție, croitorii fruntași au propus ca să-i ajute direct pe cei cu rezultate mai slabe, să le împărtășească experiența lor zi de zi și-oră de oră. Așa s-a ajuns la o adevărată școală de ridicare a calificării: profesorii — cei mai buni, elevii — tovarășii lor mai puțin pregătiți profesional.

Constantin Juncu l-a ajutat pe Gh. Bodnarici, Elena Baciu i-a dat îndrumări la croit Tincăi Saugiu, Ion Nistor l-a ajutat pe Ion Chiriac să-și desăvîrșească cunoștințele. Inițiativa croitorilor s-a extins repede în toată fabrica. În focul muncii, toți muncitorii își ridică neconștient calificarea, ceea ce se răsfrînge în primul rînd asupra calității încălțăminte. S-a ajuns acum ca din fiecare sută de perechi de încălțăminte 92 să fie de calitate înțîi.

Produsele cu marca „Partizanul” sînt foarte cîutate nu numai în România, dar și în multe alte țări. Ele se exportă în Belgia, Finlanda, Olanda, R.F. Germană, Sudan, Islanda etc. În nordul friguros sau în Africa veșnic toridă încălțăminte lucrată de cizmarii din Bacău este foarte apreciată. De curînd, o firmă din Finlanda — țară îndeobște cunoscută pentru producerea unui bun echipament pentru schi — și-a manifestat dorința ca „Partizanul” să-i trimită o mostră de bocanci de schi. Meșterii cizmarii băcșoani au realizat imediat bocanci de schi așa de buni încît gazdele Festivalului Mondial al Tineretului și Studenților din acest an — mari iubitori ai schiului — cer cantități din acest produs din ce în ce mai mari...

Degeaba se bătea Filderman — patronul — cu pumnul în piept. Muncitorii nu numai că n-au murit fără el, dar cunosc acum adevărata viață, aceea de stăpîni peste fabrica în care muncesc. În rîndurile eroice clase muncitoare din țara noastră, ei au pășit cu încredere pe calea arătată de partidul comunistilor. Pe vremea lui, patronul aduna milioane și făcea contrabandă de aur, iar muncitorii lucrau cîte 14—16 ore pe zi; atunci patronul petrecea luni de zile pe Cote d'Azur, iar cizmarii și tîbăcarii ajungeau oficioși — datorită condițiilor mizerabile de lucru — încă în floarea vieții. Acum muncitorii au ajuns să facă studii cu adevărat inginereste pentru a îmbunătăți producția fabricii lor; fac să se impună mărfurile lor pe piața mondială; se gîndesc pentru anii viitori la mecanizarea și automatizarea producției. Iar acum, un muncitor, Vasile Micbătrîn, om care poate trăi liniștit cu o pensie bună, regretă:

„Ce-aș mai lucra încă treizeci de ani în fabrica noastră în care s-au schimbat atîtea — și oameni, și locuri!”

I. PLEAVĂ

① Un stand cu produse ale Fabricii „Partizanul” din Bacău

② În biblioteca fabricii

Examenenele

Scurtă consfătuire între colegi în preajma examenului de maturitate (la Școala medie nr. 1 „Nicolae Bălcescu” din București)

Pe sălile spațioase ale clădirii masive care adăpostește Școala medie nr. 2 din Craiova se află un avizier cu programul consultațiilor pentru fiecare clasă, cu ore fixate în fiecare zi. E marți. Elevii clasei a XI-a au consultație la „Bazele darvinismului”, iar cei din clasa a VII-a — la istorie. În mod curent, pentru aceste consultații, elevii formulează în scris problemele asupra cărora doresc să capete lămuriri și, în funcție de acestea, profesorul își grupează explicațiile pe teme. Deseori aceste consultații îmbracă forma unor pasionante demonstrații în laboratorul de fizică sau a unor probleme cu date din producție, atunci când este vorba de o consultație la matematică.

— Am intrat în faza finală a pregătirii examenelor, ne spune Eugen Borcoci, locțiitorul secretarului comitetului U.T.M. al școlii. Desigur, baza succesului constituie studiul sistematic al lecțiilor. Comitetul U.T.M. al școlii noastre a căutat să determine, încă din primele zile ale anului școlar, o puternică opinie colectivă a tuturor elevilor în favoarea studiului aprofundat fără „asalturi”. În această privință ne-a fost de un neprețuit ajutor legătura strânsă a școlii cu producția, practica elevilor din clasa a XI-a la Uzinele „Electroputere”.

— Ce elemente ale practicii în producție au contribuit cel mai mult la pregătirea pentru examene?

— Întrebarea aceasta este similară cu tema unui concurs inițiat de noi nu de mult și la care am cerut ca elevii ce se află în preajma examenului de maturitate să răspundă pe scurt în scris. Iată câteva răspunsuri: „Tehnica deosebit de complexă ce caracterizează producția modernă automatizată, cunoștințele multilaterale pe care le au muncitorii dovedesc că în industria noastră socialistă se realizează tot mai mult legătura dintre munca fizică și activitatea intelectuală”... „În spatele fiecărei mașini gigantice se ascund zeci de legi fizice, formule algebrice și trigonometrice. Te simți dator să le pătrunzi tot mai profund”... „Întreaga strădanie a muncitorilor și tehnicienilor uzinei în care facem practică se îndreaptă către obținerea unor lucrări de calitate tot mai înaltă. Poți oare ca în munca ta, la învățătură să faci treaba de mîntuială?”

De la „examenul meu” la „examenul nostru”

Consultațiile pot fi asemuite cu sfatul plin de competență dat de un specialist cu înaltă calificare atunci când se desăvîrșește construirea unui agregat deosebit de sensibil. Mergînd mai departe pe linia acestei comparații care, bineînțeles, nu răspunde decît în parte raportării la activitatea mult mai complexă de formare intelectuală a unui tînăr, grupele de întrautorare la învățătură ale elevilor pot fi asemuite cu activitatea laborioasă de zi cu zi a unor echipe de constructori. Aceasta presupune seriozitate, activitate disciplinată, spirit de răspundere.

Sînt de obicei 3—4 elevi într-o grupă de întrautorare la învățătură. Pe rînd, un elev vorbește despre trăsăturile prozei românești după 23 August 1944, să zicem, altul rezolvă o problemă tip de geometrie analitică sau vorbește despre criza economică din 1929—1933. Sîntem în clasa a XI-a în mijlocul unor elevi care se pregătesc pentru examenul de maturitate. Este vorba de sistematizarea și recapitularea unor cunoștințe acumulate în întreaga perioadă de studiu din clasele VIII—XI.

— De obicei ne pregătim individual, ne relatează Constantin PreDESCU, unul dintre membrii grupei. Se întîmplă însă uneori să citim o anumită temă în colectiv, mai ales la matematică, fizică, chimie, oprindu-ne la fiecare pasaj mai dificil pentru a-l discuta. Alteori, cel mai adesea după lectură, unul dintre noi expune lecția, așa cum ați văzut, iar ceilalți discută pe marginea acestei expuneri.

Luîndu-ne rămas bun de la această grupă de studiu în plină activitate, discutăm de o parte cu ghidul nostru, tovarășul Eugen Borcoci, locțiitorul secretarului comitetului U.T.M. al școlii.

— Grupele de întrautorare la învățătură, îi spunem noi, au fost create pentru a-i ajuta să se ridice pe cei rămași în urmă. Dar nu se întîmplă ca elevii mai buni din grupe să adopte o atitudine prea savantă sau, mai pe șleau, să se îngimfeze?

— Am avut cîteva cazuri din acestea mai de mult. Acum am pus capăt definitiv unor asemenea atitudini. Cum am procedat? Am format grupele așa încît și elevii buni să poată fi ajutați pentru a deveni și mai buni la o anumită materie. Respectiv, într-o grupă, unul dintre elevii fruntași avea o aplicație deosebită pentru problemele de literatură, istorie sau științele naturale, altul — pentru matematică și fizică. Astfel, pe rînd, elevii „predau” și își însușesc anumite cunoștințe. Nu există deci nici un motiv de îngimfare. Astăzi nu se mai poate spune că examenul este ceva în exclusivitate „al meu”.

Nici nu poți concepe examenul decît ca o problemă profund colectivă. Sînt interesați ca toți elevii să reușească la examen cît mai bine colectivele claselor, în frunte cu birourile organizațiilor U.T.M., profesorii și dirigenții. Pentru fiecare în parte și pentru toți deopotrivă examenul sînt „ale noastre”. Școala este interesată în reușita examenelor tinerei generații, căci această reușită constituie o cheazășie puternică a bunei pregătiri pentru viața a viitorilor constructori ai socialismului și comunismului.

O sărbătoare a învățăturii

Acum, în sala spațioasă, împodobită festiv, în care au loc examenul totul răspunde afirmativ lozincii care înscrie cu litere mari, albe, pe pinza roșie: „SĂ NE PREZENTĂM CU SUCCES LA SĂRBĂTOAREA EXAMENELOR”.

Alături de întrebările înscrise pe bilete sînt și întrebări suplimentare.

— Ce profesiune dorești să-ți alegi după terminarea școlii?

Și astfel viitorii ingineri, muncitori de înaltă calificare, agronomi, profesori își mărturisesc plini de încredere, ca în fața unor prieteni înțelepți și mai vîrstnici, gîndurile, preocupările lor de perspectivă. Aproape întotdeauna alegerea făcută este confirmată de răspunsurile documentate, profunde date la examen.

Da, examenul a devenit cu adevărat o sărbătoare. O sărbătoare a muncii. Un prag de verificare a forțelor pentru ascensiunea spre noi culmi pe drumul luminos al vieții.

MIRCEA HERIVAN

Studenti în excursie la Cheile Turzii

În drumetrie

Ți-ai pregătit rucsacul? Ți-ai pregătit cortul de turist? Munții și-au dezbrăcat de mult cămașa de zăpadă. Pe versantele lor înverzite și-au făcut apariția nenumărate poteci șerpuitoare, care urcă la vreo cabană de unde se grăbesc apoi către alte cabane. Pe aceste poteci au trecut turiștii, îndrăgostiții de natură, de priveliști noi, dornici să cunoască țara în noua ei înfățișare. La ora actuală, sute de excursioniști străbat drumurile țării. Duminica, numărul lor e de ordinul miilor sau zecilor de mii. Pe oricare drum turistic vei merge, vei întâlni grupuri de oameni. Și la orice cabană, din sutele de cabane presărate în munți, vei poposi seara, vei găsi turiști care, ca și tine, au făcut și ei un popas de o noapte, după care își vor continua drumul.

La Meziad, în regiunea Crișana, la gura vestitei peșteri, am întâlnit un grup numeros de tineri veniți tocmai din Dobrogea. Trimiseseră în sat după o călăuză, un moș hitru, cunoscut prin părțile acelea, și acum așteptau emoționați. Se credeau primii exploratori ai acelor locuri. În sfârșit, a sosit moșul; am aprins făclile și trei ore am colindat încăperile de basm ale muntelui, ascultând poveștile călăuzei. Când am zărit din nou lumina zilei, am respirat ușurați. La gura peșterii, alți turiști, de data aceasta de prin părțile Sucevei, așteptau călăuza să intre și ei. Când ne-au văzut, au făcut ochii mari: se crezuseră și ei primii exploratori... În drum spre Scărișoara am întâlnit alte grupuri de turiști. Un grup plecase pe jos de câteva

zile: colindase Rîpa Dracului, vizitase Stina de Vale, Padeșul, ghețarul de la Scărișoara, și acum se îndrepta spre Meziad. Dar către cîte alte peșteri, lacuri de munte, vîrfuri etc. nu se îndreaptă în clipa aceasta turiștii: Peștera Dîmbovicioara, Lacul Roșu, Virful cu Dor, Lacul Bilea, Babele, Cheile Turzii, Postăvarul și așa mai departe.

Nu numai munții sînt însă înțesați de drumuri turistice. Întreaga țară! Oprește-te o dată la Brașov și stai numai o zi și o noapte în gară. Nimic mai plictisitor decît să stai într-o gară; la Brașov, dimpotrivă, e deosebit de interesant. Într-o singură zi poți sta de vorbă cu tineri din toate regiunile pentru că fiecare tren care sosește aduce un vagon sau două de turiști pe care îi lasă acolo și pleacă. Pe liniile periferice sînt garate zeci de vagoane cu turiști. Unul a plecat din Vatra Dornei, a străbătut Transilvania, s-a oprit pentru două zile la Brașov și dimineața se va îndrepta spre București, de unde va pleca apoi spre litoral. Altul a plecat din Timișoara, a stat cîte o zi la Reșița și la Craiova, trei zile în capitală și se îndreaptă spre Iași. Pe una dintre linii se află și un vagon care nu vine de nicăieri; e cu turiști din Brașov.

— Încotro?

— Să vedem țara.

Itinerarul lor e foarte interesant: Brașov — București — Galați — Bacău (cu vizitarea Săvineștiului, a Biczului și a Lacului Roșu) — Suceava — Vatra Dornei — Cluj — Oradea — Ti-

mișoara — Craiova — Valea Oltului — Sibiu — Brașov. Două săptămîni prin țară!

Brașovul a devenit astăzi (dar oare numai el?) un punct unde se încrucișează toate drumurile turistice din țară. La biroul de mișcare al gării există un registru în care sînt trecute vagoanele de turiști cu specificația cît stau în gară, încotro vor pleca și cu ce tren. Răsfoindu-l, îți apare deodată în față tabloul unei uriașe mișcări turistice de masă. Dar pentru a-ți da seama ce a devenit turismul în țara noastră în anii regimului democrat-popular n-ai decît să-ți arunci privirea în ziare la știrile, foarte adesea nebăgate în seamă, care apar. Iată: peste 100 000 de vizitatori, în majoritate țărani colectivști din regiunile București, Ploiești, Argeș, Banat, Galați, Iași, veniți cu trenuri speciale sau autocare, au vizitat expoziția „Victoria socialismului în agricultură” (peste 100 000 de țărani! Ei care, cîndva, nu mergeau mai departe de dealul din fața satului); aproape 200 de studenți și cadre didactice de la Institutul de petrol, gaze și geologie din București au plecat într-o călătorie cu vaporul prin Delta Dunării; peste 10 000 de elevi se pregătesc să viziteze în vacanță Bucureștiul etc.

Mii, zeci de mii de tineri au pornit în drumetrie să viziteze țara, care-i atît de bogată și frumoasă. E și aceasta o dovadă a nivelului de trai tot mai ridicat al oamenilor muncii din patria noastră. Ți-ai pregătit rucsacul? Ți-ai pregătit cortul de turist? Muntele, marea ne așteaptă. Hai la drum!

MIHAELA CIOBANU

„AMERICA VĂZUTĂ DE APROAPE“

După o ședere de mai bine de 5 ani în Statele Unite, cei doi autori și-au propus să prezinte cititorilor o imagine a acestei țări văzute de aproape, sintetizând un șir lung de observații pe viu, de impresii și constatări asupra mult trimbișatului „mod de viață american”. Cartea aceasta este o oglindă a răcelilor generate de o societate dezvoltată violent contradictoriu și, în multe privințe, irațional. Iată o primă remarcă în acest sens: sărăcia în America nu este, de cele mai multe ori, „lipită pământului”, pentru că ea se înalță pe etaje. Aceasta nu înseamnă că ar fi mai puțin abjectă, ba din contră. Vestitele slumsuri nu sînt de loc, după cum se traduce uneori la noi, „cocioabe”, ei sînt străzi întregi cu blocuri degradate, neigienice, ticsite de locatari, între care nestînjinite legiuni de șobolani. Mizeria între pereți de beton și aproape de cer e poate cu atît mai înspăimîntătoare, descurajantă. Această mizerie „civilizată” a fost „agrementată” de un timp încoace cu isteria războiului, revărsată torențial asupra maselor. Pînă și pe celebra și imensa Statuie a Libertății se pot citi îndrumări pentru cazul unui atac aerian („Pe stradă te arunci pe jos, îți acoperi capul cu geanta sau servieta; la școală te viți sub bancă, acasă — sub pat”). Psihoza războiului a invadat sălile de spectacole, televiziunea, presa reacționară, bulevardele chiar, năucind publicul și alimentîndu-i o permanentă stare de groază.

Din copilărie la bătrînețe, de dimineață pînă noaptea, asupra americanului de rînd curg prin toate mijloacele de publicitate pronosticuri războinice, valuri neîntrerupte de crime, accidente înflorătoare, nebunii. Iar cînd sursele „naționale” sînt insuficiente, businessmenii acestei producții macabre recurg la „oameni din spațiu”, stafii, animale înfricoșătoare care-i zăpăcesc pe bieții cetățeni. Toate acestea au, bineînțeles, un scop: înrădăcinarea unui sentiment de neputință față de frecvențele și înflorătoarele alarme aeriene, față de comunicatele sinistre ale unor persoane oficiale cu privire la presupuse a-

tacuri nucleare asupra unor centre ale S.U.A.; ele urmăresc intensificarea „anticomunismului”, abaterea maselor de la viața politică a țării, provocarea unui uciagător sentiment de singurătate.

Acestea reprezintă doar cîteva din aspectele vieții americane, ale nebunii „războiului rece”, desperant, costisitor și (într-o măsură, americanul de rînd a început să-și dea seama) periculos. În această țară, care s-a dovedit de mult a nu fi de loc a „tuturor posibilităților”, cu orașe de contrast arhitectonic și social alarmant, cu peisaj și climă variate, cu oameni energici în multe privințe, țară care a dat lumii mari personalități în mai toate domeniile, cu o industrie puternică și cu unele realizări tehnice remarcabile, aici simptomele crizei de putrefacție a imperialismului iau adesea proporții de coșmar. Se înțelege că efectele coșmarului sînt cu atît mai cumplite cu cît starea socială a cetățeanului e mai proastă. Virful piramidei — perfect stratificată — e, bineînțeles, în afara oricărei înfluriri. Dar muncitorul, micul meseriaș, micul comerciant, funcționarul mărunț și uneori chiar cei mai la adăpost decît ei în ce privește grija zilei de mîine sînt într-o continuă nesiguranță, trăiesc o spalmă terorizantă că vor rămîne fără lucru, că vor răbda cu toată familia de foame, că nu-și vor putea plăti la timp chiria, ratele etc. Nu mai vorbim de cele cinci milioane de șomeri, care nu pot avea asemenea perspective. Ei le trăiesc deja, în văzul și disprețul americanului „respectabil”.

Gonind mereu și fără a ști bine încotro, dar continuu chinuite de asemenea perspectivă, masele de cetățeni ai „celei mai libere și democratice țări de pe glob”, cum vrea să-și prezinte capitalismul odrasla cea mai evoluată, sînt pe deasupra și năucite de tot felul de sfaturi, reclame, indemnuri, revărsate coplesitor și continuu asupra capului lor (cît economisești cumpărînd cutare produs, cum poți deveni bogat, cît economisești dacă-ți planifici din timp înmormîntarea, ce cadouri să faci de Crăciun; apoi: după atîtea zile aruncă halna — e demodată, utilizează cutare obiect o singură

dată și aruncă-l, cumpără-ți cutare tip de mașină — dacă poți — în locul celui de anul trecut; tot ce cumperi poate fi aruncat, cumpără orice, aruncă orice.) Propulsate hipnotic asupra publicului formule ca: moarte lucrurilor durabile, consum forțat, părăsiți obiectul înainte de demodarea prevăzută (foarte apropiată de altfel), totul poate fi cumpărat (idei, argumente politice, știința etc.) vădese și efectele crizei de supra sau subproducție, cu cicluri derutant de dese, pe care le traversează sistemul imperialist în drumul său spre lada de gunoi a istoriei. Și toate strigate cu o insistență, cu o fantezie și asiduitate diabolice.

Reclama a devenit în Statele Unite o pirghie deosebită a vieții. Iar banii — scopul ei. De la comerț la cultură, de la smon la moarte, flori, circulație (într-o țară cu șosele ultramoderne se percep, ca în evul mediu, impozite pe circulație în fiecare oraș), medicamente (o firmă a realizat 7 000 la sută câștig cu acestea), politică, totul e supus reclamei, dolarului. Chiar pentru candidații în alegeri, inclusiv viitorul președinte, funcționează criteriul: care este mai bun la televiziune, adică mai fotogenic, mai interesant, cu un zîmbet mai distins, într-un cuvînt mai bine (în campania din 1960, Kennedy a fost avantajat la un moment dat fiindcă avea costum bleumarin, față de al lui Nixon, care era gri!). Nu e de mirare că un guvern cum e cel american aplică, după cum declara un medic, „un control mai riguros conservelor de alimente pentru afini decît medicamentelor pentru oameni, bunăoară”. De altfel, cum demonstrează autorii într-un capitol al deosebit de interesantelor cărți, în America „lucrul cel mai scump este politica”. Lesne de conchis cine are posibilitatea să o practice dacă, după calculele unui ziarist, o „campanie electorală pentru senat costă 15 000 de dolari, iar pentru postul de guvernator pe puțin 80 000...”

America văzută de aproape se prezintă ca „o lume care merge ca pe roți, dar nu și pe roate”, o lume în care omul contează cel mai puțin și adesea de loc, dar ale cărei forțe progresiste (cu mai puțină insistență reliefate de autori) pregătesc de pe acum calea adevăratei ei libertăți.

GEORGE MUNTEAN

Prietena
noastră
cartea

CE SĂ
CITIM

E. Reabciakov.
**PILOTUL NA-
VEI STELARE.**
Traducere din lim-
ba rusă de Igor
Blok. Coperta și
fotografiile repro-
duse după origi-
nalul sovietic. E-
ditura tineretului,
48 pagini — 4 lei.

C. Petrescu.
**VLADIM SAU
DRUMUL PIER-
DUT.** Postfață de
Mihai Gafița. Edi-
tura pentru lite-
ratură, 536 pagini
— 12,70 lei.

I. Bessonov.
MALUL ORB —
povestiri. Coper-
ta: L. Nazarov.
Traducere din lim-
ba rusă. Editura
militară, 166 pa-
gini — 4,50 lei.

M. Sebastian.
ACCIDENTUL —
roman. Ediție în-
grijită și prefațată
de V. Mîndra. E-
ditura pentru lite-
ratură, 256 pagini
— 6,05 lei.

Marte Majerová.
SIRENA — roman.
Traducere din lim-
ba cehă de Jean
Grosu. Prefață de
Georgeta Horo-
dincă. Colecția
„Biblioteca pentru
toți”. Editura pen-
tru literatură, 520
pagini — 5 lei.

NUNTĂ LA CASTEL

Ceea ce impresionează de la început la spectacolul „Nuntă la castel” este profunda lui actualitate. Și de data aceasta Teatrul de comedie se dovedește a fi în miezul preocupărilor la ordinea zilei, aducând prin acest spectacol contribuția sa la întărirea economică-organizatorică a gospodăriilor colective. Sūto Andras, cunoscut și apreciat prozator, își încearcă pentru a doua oară forțele în domeniul teatrului scriind o nouă piesă inspirată din viața satului contemporan. Încercarea lui este izbutită, deoarece aduce pe scenă oameni ai satului nou, întâmplări din viața țărănească de azi. Două gospodării colective sînt conduse de doi frați, de Anton și de Mihai Mădăraș. Doi frați, dar și două concepții despre felul cum trebuie conduse gospodăriile colective. Anton Mădăraș, președintele „Progresului”, este adeptul unei gospodării de pe o zi pe alta, fără perspectivă, a unei gospodării care să aducă prin orice mijloace bani gheață. Împreună cu contabilul Golovics, el conduce gospodăria colectivă în chip meschin, neglijînd viitorul acesteia.

Celălalt frate, Mihai Mădăraș un adevărat gospodar de tip nou, înțelege că drumul cel bun este sporirea avutului obștesc prin întărirea gospodăriei colective, înzestrarea ei cu construcții pentru creșterea animalelor, înțelege că rentabilitatea gospodăriei trebuie să meargă mîna în mîna cu interesele generale și de perspectivă ale poporului și statului, ale colectivităților.

Cele două concepții de gospodărire nu întirzie să intre în conflict, mai ales cînd se pune problema unificării colectivelor, pentru a putea folosi împreună mai bine avantajele condițiilor locale. Numai că și de data aceasta Anton Mădăraș, secondat de Golovics, legat la ochi de considerente personale, se opune unificării, de fapt mersului înainte. Poate că disputa despre unificare ar mai fi durat mult dacă un fapt, în aparență banal, n-ar fi avut darul s-o accelereze. Fruntaș „Progresului”, Maria, era îndrăgostită de Ioșka, un agronom de la „Spicul”, colectiva vecină. Mădăraș Anton și cu Golovics nu vor nici în ruptul capului să îngăduie Mariei, faloilor, realizatoarea unor importante venituri la grădina de legume, să plece prin căsătorie la „Spicul”. Numai că viața nu se supune mentalității lor înguste de mici proprietari. Acest incident are darul de a arunca o

Nicolae Gărdescu, Vasilica Tastaman și Ștefan Ciubotărașu într-o scenă din spectacolul cu piesa „Nuntă la castel”

lumină necruțătoare asupra greșelilor lui Mădăraș Anton și Golovics. Pînă la urmă gospodăriile se unifică, și Maria pleacă, dar în cu totul altă parte decît ne-am fi așteptat, și anume: la învățătură la oraș.

Piesa atinge deci și procesul de pătrundere accentuată a culturii în viața satului de azi, problema învingerii unor prejudecăți în viața de familie, prejudecăți al căror purtător se dovedește a fi, pînă la un punct, chiar Demeter Ioșka, alesul inimii Mariei. Iată deci că această lucrare dramatică este de o profundă actualitate, are pecetea unei puternice autenticități și se bucură de prezența unor intere-

sante caractere, cum sînt, de pildă, Anton Mădăraș, Golovics, Maria, Ana ș. a. Piesa are, de asemenea, un umor abundent, umor care impregnează de altfel tot ce scrie Sūto Andras.

Dar, așa cum s-a mai arătat în presă, probabil în graba transformării dintr-o piesă scurtă într-una cu trei acte, „Nuntă la castel” are deficiențe de construcție a conflictului și în ultimă analiză transformarea unor caractere nu este suficient motivată.

Regizorul Lucian Giurchescu a tratat piesa într-un stil îndrăzneț, vioi. Ajutat de decorurile lui Dan Nemțeanu (decoruri de o mare simplitate, construite astfel încît spectacolul să se poată juca pe

scenele căminelor culturale și în aer liber, în turneul pe care teatrul îl întreprinde la sate), regizorul a creat un spectacol-dezbateri în care publicul este luat ca martor, este pus să judece și să dea verdicte asupra comportării eroilor, învățînd în primul rînd el lucruri de preț.

Succesul spectacolului este asigurat de prezența unor actori de mare prestigiu și talent ca Ștefan Ciubotărașu (Anton - Mădăraș), N. Gărdescu (Golovics), Agnia Bogoslava (Sofia), Vasilica Tastaman (Maria), D. Rucăreanu (Ioșka), C. Constantinescu (Mihai).

B. DUMITRESCU

CEL MAI TÎNĂR „ARTIST AL POPORULUI” NICOLAE HERLEA

Încercînd să prezinte coordonatele artei interpretative a lui Nicolae Herlea, cronicarul, care are la dispoziția sa sumedenia materialelor publicate în coloanele ziarelor și revistelor din marile orașe europene despre creația reputatului artist român, va putea cu greu găsi calificative originale care să reușească să definească creația primului-solist al operei bucureștene.

După ce, în 1954, a obținut premiul I al Festivalului „Primăvara la Praga”, în 1955 a devenit Laureat al Concursului internațional de la Geneva, iar în 1957 a obținut Premiul de onoare al Concursului de la Verviers. Nicolae Herlea a străbătut rapid treptele unei minunate cariere muzicale, care i-a deschis drumul spre marile săli de concerte ale lumii, de la „Balșoi Teatr” din Moscova la „Covent Garden” din Londra.

În Uniunea Sovietică, Franța, Finlanda, Ungaria, R. D. Germană, Austria, Cehoslovacia, Polonia, Iugoslavia, Bulgaria, Marea Britanie, în multe alte centre muzicale ale lumii, Nicolae Herlea a obținut răsunătoare succese. În toate centrele muzicale europene, specialiștii au fost unanimi în a aprecia în primul rînd calitatea cu totul deosebită a talentului lui,

faptul că Nicolae Herlea, „bariton lirico-dramatic, cu un admirabil timbru, are o voce ce se revarsă liber și cucerește prin nuanțele ei fine și totodată prin intensitatea sonorității ei” („Sovetskaja muzika” nr. 12/1959), glasul său cald, intens, în chip natural și expresiv comunică sentimentul unei plenitudini absolute, „vibratorul său excepțional, puritatea sonoră a discursului muzical imprumută expresiei sale o intensitate remarcabilă care cucerește din capul locului auditoriul” („Le libre Bel-gique”, Bruxelles, 1961).

Pătrunzînd esența creațiilor lui Verdi, Herlea își construiește rolurile în spiritul marilor interpretări verdiane, dăruindu-ne o serie de reintruchipări ce pot sta alături de cele mai celebre versiuni ale cîntăreților italieni. Tălmăcind cu o neasemuită artă nobila imagine a bătrînului Germont din „Traviata”, accentuînd latura sentimentală a Contelui de Luna din „Trubadurul”, dezvăluind complexitatea caracterului lui Rigoletto, stăpîn al unui imens repertoriu de arii și lieduri, de la Haendel la Enescu, Nicolae Herlea se impune oricărui iubitor de muzică printr-o desăvîrșită muzicalitate, printr-o profundă înțelegere a operei, care-l

pun alături de cei mai de seamă cîntăreți ai zilelor noastre.

Apariția numelui lui Herlea pe luminosul firmament al muzicii noastre este rodul puterii populare, care a permis ridicarea din rîndul maselor largi ale oamenilor muncii a zeci de artiști de renume național sau chiar mondial.

Înainte de a interpreta marile roluri ale lui Verdi pe scenele Teatrului de operă și balet din București, „Balșoi Teatr” din Moscova, „Covent Garden” din Londra, Nicolae Herlea a fost ani în șir membru al unei formații artistice de amatori, Ansamblul de cîntece și dansuri al C.F.R-Giulești. Aici Herlea și-a însușit bazele unei temeinice culturi muzicale.

Nicolae Herlea nu cîntă numai în marile săli ale Bucureștiului, Moscovei, Londrei, Berlinului. El poposește adeseori în uzine, fabrici, în cămine culturale, tălmăcind maselor nepieritoare frumuseți muzicale.

Recenta distincție de Artist al poporului, pe care Consiliul de Stat i-a acordat-o lui Nicolae Herlea, încununază creația unui valoros artist, care înțelege să dăruiască poporului toată forța talentului său.

I. SAVA

„O ZI DIN VIAȚA UNUI TÎNĂR”

Acest prim număr al Almanahului internațional cinematografic de sub auspiciile Consiliului Mondial al Păcii este o chemare la vigilență adresată tinerei generații de a nu permite repetarea grozăviilor unui nou măcel mondial. Cele șase episoade din care se compune filmul, realizate de cineaști din diverse țări, schițează aparent fără legătură momente din viața unor tineri contemporani, care nu pot să nu întilnească încă urmele războiului adinc împlinite în trupul omenirii. Sînt multe secvențe foarte emoționante ca cele filmate de cunoscutul cineast japonez Kaneto Șindo. Doi îndrăgostiți petrec o zi pe plaja oceanului. Parcă n-ar exista pentru ei decît apa, nisipul și dragostea lor. Dar cînd obiectivul aparatului de filmat se apropie, pe obrazul fetei descoperim o uriașă și oribilă cicatrice: această tînără este una dintre victimele masacrului atomic de la Hiroșima.

Nu, tineretul nu poate uita! El își stringe tot mai mult rîndurile și pășește ferm în uriașa mișcare a luptătorilor pentru cauza păcii. Mina ațîțitorilor la război poate și trebuie să fie oprită.

PE ECRANE

„ÎNVIEREA”

seria a II-a

O producție a Studiorilor „Mosfilm”

Cine a vizionat prima parte a acestui film nu se poate să nu-i fi rămas în minte emoționantul chip realizat de actrița sovietică Tamara Siomina în rolul nefericitei eroine tolstoiene Katerina Maslova. Partea a II-a reia povestea ei după procesul în care a fost acuzată de omor și condamnată și adîncește analiza caracterului atît al eroinei, cît și al prințului Nehliudov (interpretat cu multă profunzime de Evgheni Matveev), plin de mustri de conștiință pentru greșeala sa din tinerețe.

Prin înalte mijloace artistice, filmul acuză orînduirea socială burgheză, care a generat nenorocirea Maslovei, dezvăluie contradicția de neîmpăcat dintre mediul căruia aparține Nehliudov și cel al oamenilor simpli, cinstiți, demni, cu un înalt spirit de luptă împotriva nedreptăților sociale.

fabrica de Conductori
Tg. Mures

STR. MĂCINIȘULUI Nr. 1 • TELEFON 25-24

PRODUCE ȘI LIVREAZĂ

CONDUCTORI INSTALATII AUTO
CONDUCTORI INSTALATII CONSTRUCTII
CABLURI TELEVIZIUNE
CORDOANE TELEFONICE
ALTI CONDUCTORI

PRODUSELE DE MAI SUS SINT EXECUTATE
ȘI CU IZOLATIE ÎN MASE PLASTICE

Un popas la cabana Cooperajiei
de Consum de pe Mestecăniș
oferă pitoresc, confort și odihnă
de neuitat!

Cooperajia de consum din regiunea Suceava vă invită să petreceți sfîrșitul de săptămînă la cabana Mestecăniș (1 223 m altitudine) pe autostrada Suceava — Vatra Dornei. Cabana e deservită de stația C.F.R. Mestecăniș și halta de autobuze I.R.T.A.

Asemenea mărturii ale unei vechi culturi sînt în multe locuri din Italia

Glăsuiți voi, pietrelor! — a spus Goethe adresîndu-se Romei, care acum ne privește prin orbitele goale ale Coliseului, prin porticurile templelor antice, prin zidurile străbătute de ferestrele înguste. Toate povestesc despre o epocă depărtată, atît de deosebită de cea a noastră.

Roma are mai multe chipuri, întocmai ca o divinitate păgînă. Aspectul său este splendid: bolțile Panteonului, Via Appia, acoperită de desișuri și de arbuști, florile care prîmesc însetate picăturile străvezii ale fîntînilor în Piața Spaniei, zidurile întunecate ale cafenelei „Greco“, unde și pînă în ziua de astăzi se mai păstrează masa la care a stat Gogol și manuscrisul „Sufletelor moarte“, bogăția incomparabilă a muzeelor „Orașului etern“. Toate acestea la un loc dau naștere unui fior straniu, „senzația de a te găsi în Roma“, care ti domină aproape fără excepție pe toți vizitatorii străini în trecere prin capitala Italiei.

Însă ar fi nedrept să-i atribuim numai Romei întreaga frumusețe a Italiei. Farmecul Florenței, Veneției, Milanului, Bolognei și al celorlalte orașe este la fel de cuceritor.

Te întrebî uneori cum or fi oamenii care

văd în fiecare zi asemenea frumuseți, care trăiesc în mijlocul lor, privesc în fiecare zi sculpturi ca „David“, „Iudita“, „Perseu“? De pildă, tinerelul acesta dintr-un sătuleț toscan, pe care văzîndu-l îți vine în minte micuțul Giotto pascînd oile acum șapte secole în împrejurimile Florenței și care săpa cu bețișorul în pămînt, desena în piatră viziunile care-i treceau prin imaginație? Sau tinerii aceștia care privesc apusul soarelui din piața Senoriei?

În cursul războiului trecut, un partizan necunoscut și-a sacrificat viața pentru a salva statuile care împodobesc și astăzi podul Santa Trinita din Florența și care fuseseră atunci minate.

Un gest ca acesta explică poate felul în care italienii privesc frumusețile care îi înconjură.

★

Pînă și femeile austere care s-au incolonat în „Armata salvării“, de multă vreme fixată la Roma, surîd acum în soarele strălucitor care scaldă piața Sfîntului Petru.

Vaticanul nu se arată a fi prea tulburat de faptul că s-au deschis mari restaurante unde tinerii din lumea bună, lenevind fără

ocupație, sînt serviți de chelneri îmbrăcați în togi romane, și aceasta tocmai în catacombele unde primii creștini, coreligionarii de astăzi ai catolicilor de la Vatican, se refugiau pe vremuri pentru a scăpa de furiile persecuțiilor.

Actualii prinți ai bisericii își întind plini de dorințe și aviditate minile spre politică, finanțe, școală, arte, ducînd o luptă permanentă pentru cîștigarea sufletelor italienilor, străduindu-se să le supună influenței lor. Săli de proiecție unde, după slujba religioasă, credincioșii pot urmări filme cu subiecte religioase au fost acum amenajate în apropierea aproape a tuturor bisericilor. Duminica, parohiile organizează picnicuri foarte ieftine pentru oamenii simpli.

Aceste încercări de a atrage masele prin diverse tertipuri se îmbină cu atacuri violente împotriva a tot ce este progresist în știință, artă, viața socială a țării, atacuri întărite de amenințări și blesteme la adresa celor care-i votează pe candidații în alegeri progresiști.

Înfricoșaji de amploarea pe care a căpătat-o în rîndurile muncitorilor sărbătorirea zilei de 1 Mai, un papă din trecut și consilierii săi au instituit o sărbătoare religioasă,

cu un aparat de fotografiat și un creion

de O. MARTINENKO

a „Sfintului Josef muncitorul“, sărbătoare care coincide cu 1 Mai.

În ciuda tuturor eforturilor sale însă, biserica nu a realizat prea multe succese în lupta pentru câștigarea conștiințelor.

În manualele după care învață școlarii italieni, originea țării lor este descrisă într-un fel foarte romantic: „Dumnezeu a luat din tronul său ceresc o stea și a aruncat-o asupra pământului, unde scoarța fierbe încă. Când totul s-a liniștit, apărură deasupra valurilor o țară minunată. Și dumnezeu murmură, admirându-și opera: „Italia, tu vei fi regină!“

Însă este puțin probabil că acum, dacă ar privi spre pământ din cerulazuriu al Italiei, creatorul ar mai surde văzându-și opera... Aproximativ jumătate din populația țării este lipsită de condițiile normale de trai: 34% nu au instalații de canalizare, 13% nu știu ce înseamnă săpunul de baie, 35% nu merg niciodată la cinema. Italia, leagănul civilizației antice, face parte din țările europene în care procentul analfabeților este cel mai ridicat.

Să luăm, de pildă, orașul Neapole. Aici, marea și soarele îi atrag pe bogătașii din Roma. Nu poți să nu iubești acest oraș. Locuitorii săi obișnuiesc să povestească o legendă emoționantă. Doi napolitani muriră și se îndreptară spre cer, ducându-și cu ei chitarele. După ce rătăciseră un timp la marginea Paradisului, eroii noștri hotărâră să coboare pe pământ — era mai frumos la Neapole!

Însă ceea ce este sigur e că pe străzile acestui oraș sînt mai mulți săraci decît sînt sfinți în Paradis... Copii și adulți cerșesc, pe stradă trec bătrîni cu flașnete, orbi cu chitarele lor — din nenorocire nu-ți poți închipui Neapole fără ei.

Peste tot poate fi întîlnită sărăcia, uneori în aspecte care-ți sar în ochi, dureroase. Invalidul acesta de la colțul străzii, la Bologna, care promite trecătorilor minuni nemaivăzute în schimbul citorva lire, își va putea vinde biletele de loterie? S-ar spune că nu, norocul acesta îndoielnic nu-i atrage pe trecători, fața vînzătorului este trăsă de oboseală, tristă. Barcagiii aceștia care urmăresc pe turiștii străini cu privirile vor reuși să-și cîștige bănușii pentru plinea lor de toate zilele? Căci italienii, autohtonii, nu se prea folosesc de bărci sau de gondole... Locuitorii Veneției nu fac decît o singură călătorie cu gondola — pînă la o insuliță unde sînt întîmpinați de o inscripție la intrarea în cimitir: „Și noi am fost ce sînteți voi acum, și voi veți fi ce sîntem noi acum“. În viață, venețienii preferă să se folosească de barca-automobil. E mult mai rapidă și pentru ei mai ieftină. Acesta este motivul pentru care meseria de gondolier nu e prea ușoară și, mai ales, prea sigură. Seara, plimbîndu-te pe chei, auzi adesea: „Nu vrei o gondolă și cu cîntec?“

Însă o dată pe an reprezentanții acestei

profesiuni străvechi de gondolier își sărbătoresc aniversarea breslei lor. Aceasta se întîmplă în ziua concursului de regate, cînd ambarcațiile alunecă asemenea unor umbre pe canalele Reginei Mărilor, amintind spectatorilor de pe punți și poduri și care invadează cheurile de timpul ploilor, al carnavalului cu măști.

★

Ne-am dus apoi la Capri, în grotă azurie. Luminescența smaragdie a apei, stîncile cafeunii umede, zecile de bărci pline de turiști tăcuți îți dau impresia unei lumi străvezii, mute, apăsătoare.

Ceea ce îi caracterizează pe milioane de italieni este conștiința faptului că destinul, prosperitatea, fericirea lor nu depind decît de ei înșiși. Poporul italian luptă cu curaj pentru drepturile sale, pentru ridicarea nivelului de trai, pentru a pune capăt șomajului, împotriva neofascismului.

Imperialiștii americani, care au împinzit țara cu o rețea sinistră de baze militare, smulg italienilor nu numai pîinea de la gură, ci și pămînturile, lipsindu-i de hrană, de odihnă. Din această cauză, în Italia mișcarea de protest capătă asemenea proporții și este dusă cu atîta însuflețire. În această luptă, tineretul italian se situează pe un loc de frunte. Un miting uriaș, organizat de Comitetul organizațiilor de tineret din provincia Puglia, împotriva ranelor de lansare a rachetelor a avut loc recent la Joa del Cole, centrul provinciei, unde militariștii americani continuă să aibă o bază și unități de poliție. În ajunul mitingului, autoritățile au cerut detașarea unităților de poliție din aerodrom. Cu toate acestea, mitingul a avut loc.

— Am văzut rachetele instalate pe pămînturile statului care ar fi trebuit să fie împărțite țăranilor săraci, ne spune tînărul țăran Petrara. Muncitorii agricoli, care luptă de atîta vreme pentru obținerea acestor pămînturi, au rămas fără pline.

...Un mic restaurant în piața gării la Milano. La intrare, o inscripție: „Se vorbește englezește, franțuzește, nemțește“. Bruno Palaci lucrează aici ca chelner. Vorbește limba germană. A învățat-o în timpul răz-

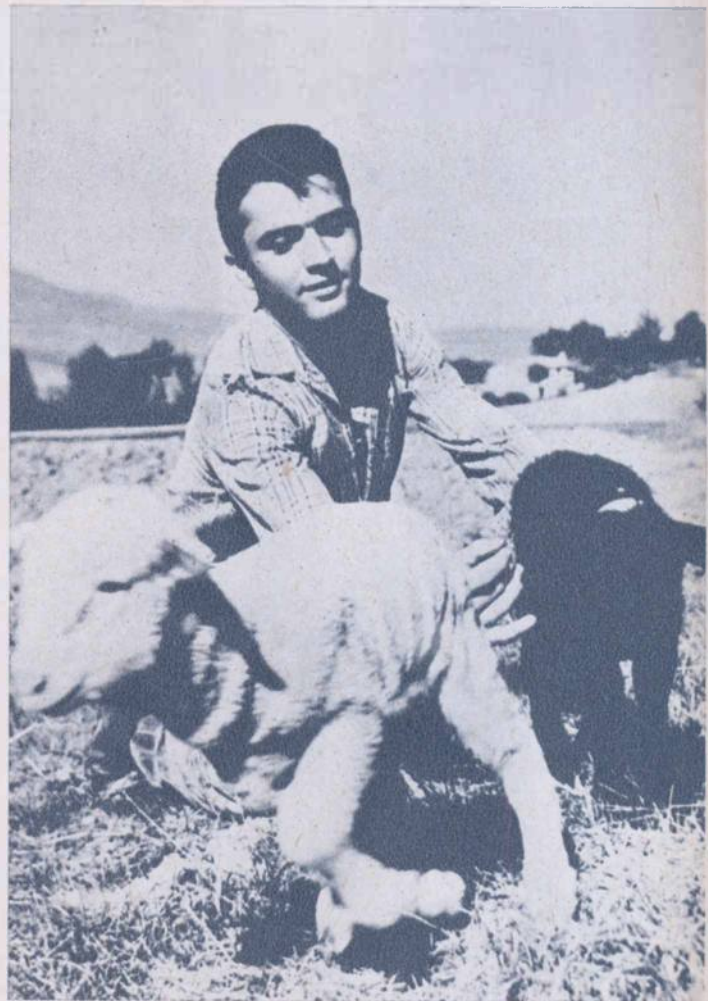
Acest tînăr țăran italian iubește cu duioșie animalele pe care le are în grijă, cu toate că viața sa este foarte grea →

boiului, pe cînd era prizonier la nemți. Iată ce am reținut din conversația pe care am avut-o cu el: „Nu reușesc să înțeleg de ce li se permite din nou oamenilor care au făcut atîta rău, care au provocat atîtea suferințe poporului să vorbească iarăși de război și de revanșă“ — îmi spune el plin de indignare.

Milanezul acesta nu este singurul care vorbește astfel în țara aceasta, pe care hoardele hitleriste au străbătut-o de la un capăt la altul.

★

Italianii, tineri sau bătrîni, trăiesc gîndindu-se la munca lor, la fericirea lor, la pace. Ei știu că o pace trainică nu se poate instaura de la sine, că trebuie să lupte pentru a o obține. Mulți tineri, cu care am avut prilejul să discutăm, ne-au vorbit de dorința lor de a stabili contacte, de a intra în legătură cu reprezentanții tinerei generații din celelalte țări. Cunoașterea și înțelegerea reciprocă, colaborarea și prietenia contribuie la menținerea păcii. Oamenii simpli din Italia știu aceasta.

← Trei cicliști fruntași — trei prieteni (Cerepovici, Petrov, Nijdam)

Înainte a unei etape Moiceanu dă autografe

↑ La Gotwaldov (R. S. Cehoslovacă). În cinstea cicliștilor, un concert de muzică populară

printre prieteni

Am străbătut nu de mult aproape 2 500 km, trecând, o dată cu caravana cicliștilor participanți la „Cursa Păcii“, prin trei țări prietene, R. D. Germană, R.S. Cehoslovacă, R.P. Polonă. Marea competiție ciclistă de renume internațională s-a bucurat, cum era și firesc, de o participare corespunzătoare (121 de concurenți din 21 de țări europene și africane), ea polarizând atenția nu numai a specialiștilor, dar și a cetățeanului iubitor de sport. Era suficient ca să rostești, de pildă, „Friedensfahrt“, „Zavod miru“ sau „Wyscig Pokoju“ — după cum te aflai în R.D. Germană, Cehoslovacia sau Polonia — și te și simțeai înconjurat de toată atenția, sollicitudinea și prietenia gazdelor. Răsfoind acum carnetul cu însemnări, apelând apoi la memorie, reținem parcă acea atmosferă entuziastă, prietenească, al cărei cadru depășește obișnuitul caracter al întrecerii sportive. Cîți cetățeni, spre exemplu, n-au ieșit în întâmpinarea coloanei multicolore a cicliștilor, cîți alții — la depărtare fiind de șoselele pe care s-au desfășurat etapele — n-au așteptat în fața „micului ecran“ să vadă, măcar și parțial, aspecte din competiția atât de îndrăgită? Să-i fi numărât pe toți n-ar fi fost posibil. Oricum însă, cifra tuturor celor care au văzut (pe „viu“ sau la televizor) ori au ascultat la radio momente din „Cursa Păcii“ este de ordinul zecilor de milioane...

Pornind din Berlin, la Leipzig, Jena, Karl-Marx-Stadt, apoi la Karlovy Vary, Praga, Gotwaldov și mai departe pe plaiurile poloneze — Opole, Wrocław, Bydgoszcz, Varșovia — am trecut printr-un adevărat culoar viu. Stegulețe, eșarfe și panglici multicolore și nu mai vorbim — flori, foarte multe flori!

Ni se par semnificative și cuprinzătoare puținele cuvinte cu care a încercat să caracterizeze cadrul, atmosfera de prietenie din timpul „Cursei Păcii“ ciclistul nr. 109, marocanul Ben Takar Mohamed: „Extraordinară întrecerea aceasta. Atît entuziasm, atîția prieteni (care nu trebuie să-i cauți, ci te caută ei) nu mi-am putut închipui că ar putea exista în realitate. Numai amintiri plăcute avem din această cursă ciclistă, cu adevărat a păcii și prieteniei...“

ÎN HOLUL HOTELULUI „SLOVAN“

Sîntem la Brno. Etapa se terminase. După un duș sumar făcut la stadion, cicliștii s-au îndreptat spre hotelul „Slovan“, unde fuseseră repartizați. Fiecare cerea hotelierului cheia camerei sale. În hol, așteptînd pe un fotoliu, Gabriel Moiceanu.

— Ce faci, Gabi? Nu te duci să te odihnești? Îl întrebăm pe cunoscutul nostru sportiv.

— Mai stau puțin. Îl aștept pe antrenorul

Jocuri

distractive

FESTIVAL 1962

1	H	E	L	S	I	N	K	I	V	A	P	O	R
2	O	N	O	A	R	E	M	O	S	C	O	V	A
3	R	T	L	A	T	I	N	A	O	R	A	S	
4	A	U	L	A	E	T	C	O	R	T	A		
5	Z	I	I	D	E	I	A	D	U	N			
6	V	I	T	A	L	E	M	A	S	U	R	A	T
7	I	A	R	N	A	P	A	R	E	R	I		
8	A	S	I	A	A	A	A	I	G	N			
9	T	M	D	I	S	C	U	T	A	A	R	E	
10	A	C	I	N	T	E	C	B	A	Z	A	R	
11	F	O	N	T	A	F	E	S	T	I	V	E	
12	S	I	P	O	I	S	T	E	T	U	T		
13	A	L	I	A	N	T	A	I	N	A	R	U	
14	I	M	I	T	A	C	U	L	T	U	R	A	L

ORIZONTAL: 1) Locul de întâlnire a tinerilor din lumea întreagă în acest an — Un mijloc de transport spre Helsinki! 2) Cinste — Minunatul oraș al celui de-al VI-lea Festival Mondial al Tineretului și Studenților pentru Pace și Prietenie; 3) În artă! — Din această parte a Americii, mai multe organizații își aduc contribuția la festival acum pentru prima dată — Helsinki, Turku, Lahti, Hmeenlinna sau Hyvinkaa; 4) Sală pentru studenți — Editura tineretului — O casă... din taberele studențești; 5) 28 iulie prima, 6 august ultima, și în fiecare cîte o manifestare interesantă — Cele ale coexistenței pașnice vor sta în centrul discuțiilor — Însoțit; 6) Strlns legate de viață — Dimensionat; 7) Reversul... verii — Și le vor exprima liber participanții la festival asupra diverselor probleme care preocupă tîndra generație; 8) Continent în care s-au desfășurat largi pregătiri pentru festival — Una și una! — Genel 9) Teme! — A dezbate — Nu duce lipsă; 10) Imnul F.M.T.D., „Tineret, nădejdea țării” etc. — Trg; 11) Tineretul lumii în uriașele coloane ale iubitorilor păcii! — Sărbătorești; 12) Model — Pricăput — În discuție! 13) Îi unește pe muncitorii și țărani noștri — O plantă din ... Finlanda! — Parte din daruri; 14) A copia —

Domeniu cu activități foarte variate din programul festivalului.
VERTICAL: 1) Perinița, jocul nelipsit de la festival! Muncim ca s-o facem din ce în ce mai fericită — Pronume; 2) Specific tineresc ce se va manifesta din plin în minunatele zile ale festivalului — Amintiri despre festivalurile precedente proiectate pe ecran; 3) În bloc — Unități de măsură pentru capacitate — Simboluri vii ale viitorului; 4) Loc pentru spectacole — Munți în Siberia orientală — Din filateliei! 5) Curelușă — Refren în joc — A ctnta... solemn; 6) Fără asperități (pl.) — Aceasta; 7) Jumătate din vizite... — Pentru cucerirea ei, tineretul lumii nu trebuie să precupească nici un efort! — Mamifer tibetan; 8) Cel al F.M.T.D. va răsuna viguros la festival — Nume feminin — Uniunea de cultură fizică și sport; 9) Refrenul... de pe lac! — Muncă agricolă — Compus chimic; 10) Consoane — Intind mușchii — Lipsește! 11) Înțelegeri depline consemnate prin documente — Monedă asiatică; 12) Helsinki, Turku și Kotka! — Nici ieri, nici mâine — Ultimele la un seminar...; 13) Ornament arhitectural — Sural — Lucrare de artă; 14) Specie — Alături de otravnici, luptă activ pentru construirea unui viitor fericit (art.).

Dezlegarea jocurilor din numărul trecut

DE ZIUA COPILULUI

ORIZONTAL: 1) Cravata roșie; 2) Luminița — Imn; 3) Alia — Iunie; 4) Șantier — Dans; 5) Arta — Roza — Ec; 6) Ei — Teme — Anu; 7) Rs — Talent; 8) Arici — Nota; 9) Ba — Oda — Salut; 10) Adia — Ști — Ore; 11) Riglă — Egal; 12) Ao — Amicis — Te.

VERTICAL: 1) Clasa — Tabăra; 2) Rulare — Radio; 3) Amintiri — Ig; 4) Viața — Școala; 5) An — Id — Am; 6) Tineret — As; 7) At — Roman — Tic; 8) Rai — Zeloși; 9) Uda — Eta — Es; 10) Sina — Analog; 11) Iminent — Urat; 12) Enescu — Stele.

STANDUL DE CĂRȚI

Inițial: 80 cărți
— 68 cărți
— 62 cărți

14	1	15
1		1
15	1	14

13	4	13
4		4
13	4	13

OPT

- $7 + \frac{7}{7} = 8$
- $\frac{7 \times 7 + 7}{7} = 8$
- $\frac{\frac{7 \times 7}{7} + 7 \times 7}{7} = 8$
- $\frac{777 : 7 + \frac{7}{7}}{7 + 7} = 8$
- $77 - (7 \times 7) - (7 + 7 + 7) + \frac{7}{7} = 8$
- $(7 + 7 + 7 + 7 + 7 + 7 + 7 + 7) : 7 = 8$

DIRECȚIA REGIONALĂ A NAVIGAȚIEI CIVILE
GIURGIU

Anunță:

școlile, comitetele sindicale, organizațiile obștești și sportive oă pune la dispoziție:

VASE DE CĂLĂTORI PENTRU EXCURSII PE DUNĂRE

Amenajate pentru curse de scurtă sau lungă durată

Informații și contractări din timp se adresează la D.R.N.C. Giurgiu Port, telefon 15.15 sau 10.58

CARNET TURISTIC

În drumul lor prin țară, amatorii de turism întâlnesc adesea frumuseți naturale rare, unele neasemuite. Ocrotite de lege, locurile acestea — denumite „monumente ale naturii” — prezintă totodată o mare importanță pentru știință — întrucât avem de-a face deseori cu adevărate „unicate” (fenomenele sau plantele respective nemaiîntâlnindu-se nicăieri în alte țări). Așa, de pildă, în parcul stațiunii balneare 1 Mai — Oradea crește, în apele căldute ale lacului și pîrîului Peșea de aici, o floare de nufăr uriaș (*Nimpha thermalis*), care nu-și are pereche nicăieri în Europa.

Parcul național din Retezat (10 000 ha suprafață) este considerat drept cel mai important monument al naturii patriei. El cuprinde urme glaciale (căldări, iezere, grohotișuri), o vegetație alpină rară, faună variată. Afli aici, spre exemplu, urși, cocoși de munte, capre negre, diferite specii de vulturi, cerbi carpatini.

Un adevărat palat subpămîntean îl constituie peștera de gheață de la Scărișoara, a cărei curiozitate constă și în aceea că se află la o altitudine de 1 200 m. De altfel, în Munții Apuseni, în „împărăția” calcarului carstic, se află nenumărate peșteri, riuri subterane, cascade, la care „constructorul” (natura însăși) a lucrat sute de veacuri.

Cheile Turzii, cu multele grote deschise în peșteri înalți, adăpostesc flori rare și gingașe (garioașa sălbatică), arbuști prețioși pentru naturaliști.

Drumeții ce trec prin Valea Cernei întâlnesc o vegetație mediteraneană tocmai sus, la peste 1 000 m altitudine. În desișul pădurii de lângă Băile Herculane cresc castani cu fructe comestibile, garofițe albe, primule sau aluni turcești.

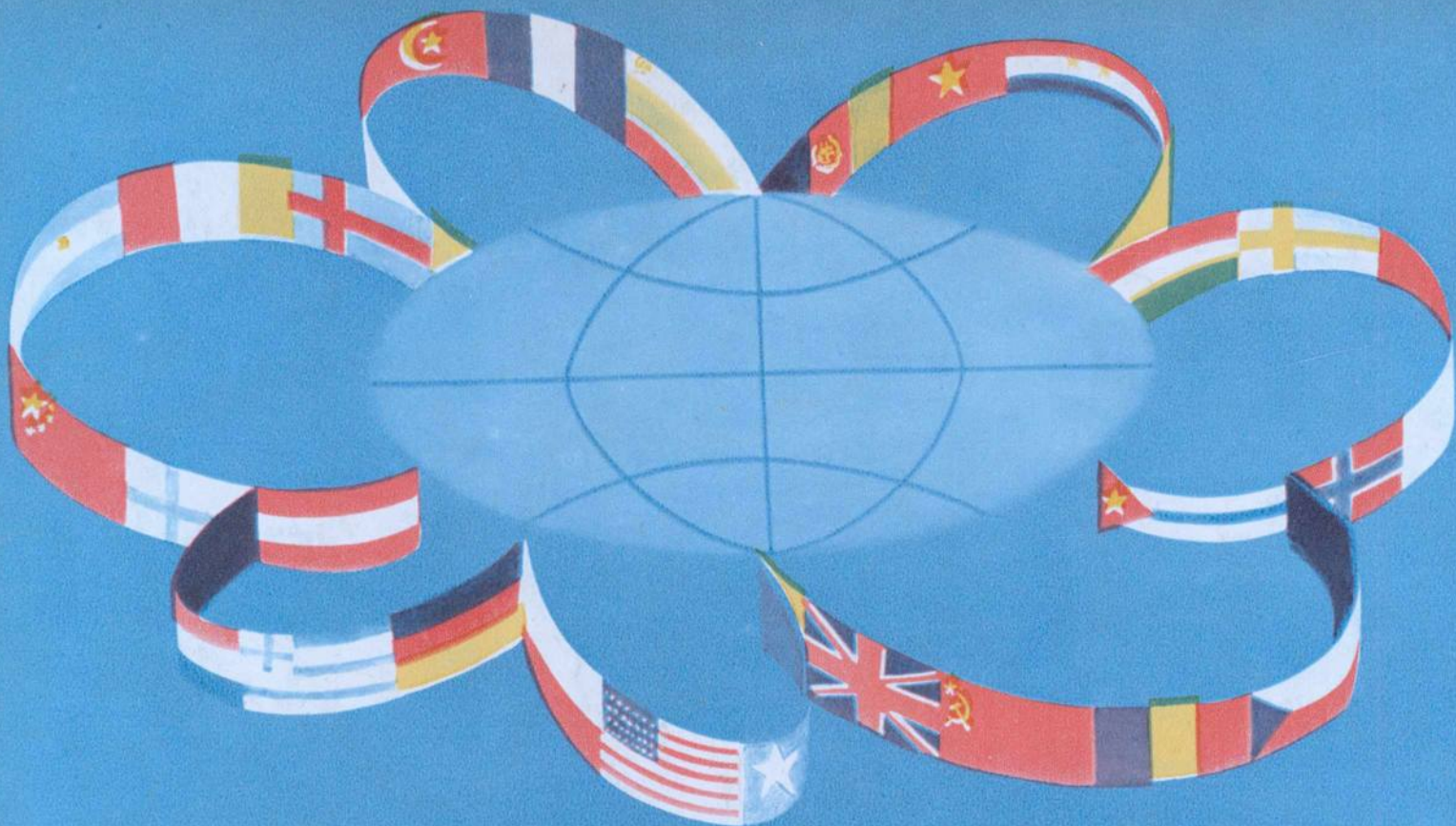
Firește că nu pot fi înșirate și descrise toate monumentele naturii care se află în țara noastră. Numărul lor trece de 100. Mai amintim totuși de cele din Munții Făgăraș (Valea Bilei, cu lacul glacial situat la 2 000 m altitudine), din Bucegi (cetatea Zănoagei, „Abruptul Caraimanului”, Valea Horoabei), apoi de stejărișul de la Mociar (raionul Reghin), unde cresc arbori de sute de ani, turnurile prăpăstioase ale Pietrelor Doamnei (Munții Rarău) etc.

În ce le privește, animalele și păsările rare ce trăiesc în diferitele rezervații naturale se bucură, de asemenea, de o atență ocrotire. În Delta Dunării iau ființă două mari rezervații și mai multe refugii de cuibărit și migrație, destinate ocrotirii păsărilor.

Monumentele naturii atît de bogate în înzedit (cea ce atrage, firește, pe toți iubitorii de drumeție), trebuie ocrotite de fiecare dintre noi cei ce le admirăm.

Cabana Peștera din Bucegi

Helsinki 1962

FESTIVALUL
MUNDIAL AL TINERETULUI SI STUDENTILOR